IX. évfolyam, 12. szám

Ludas Matyi

1953 március 19

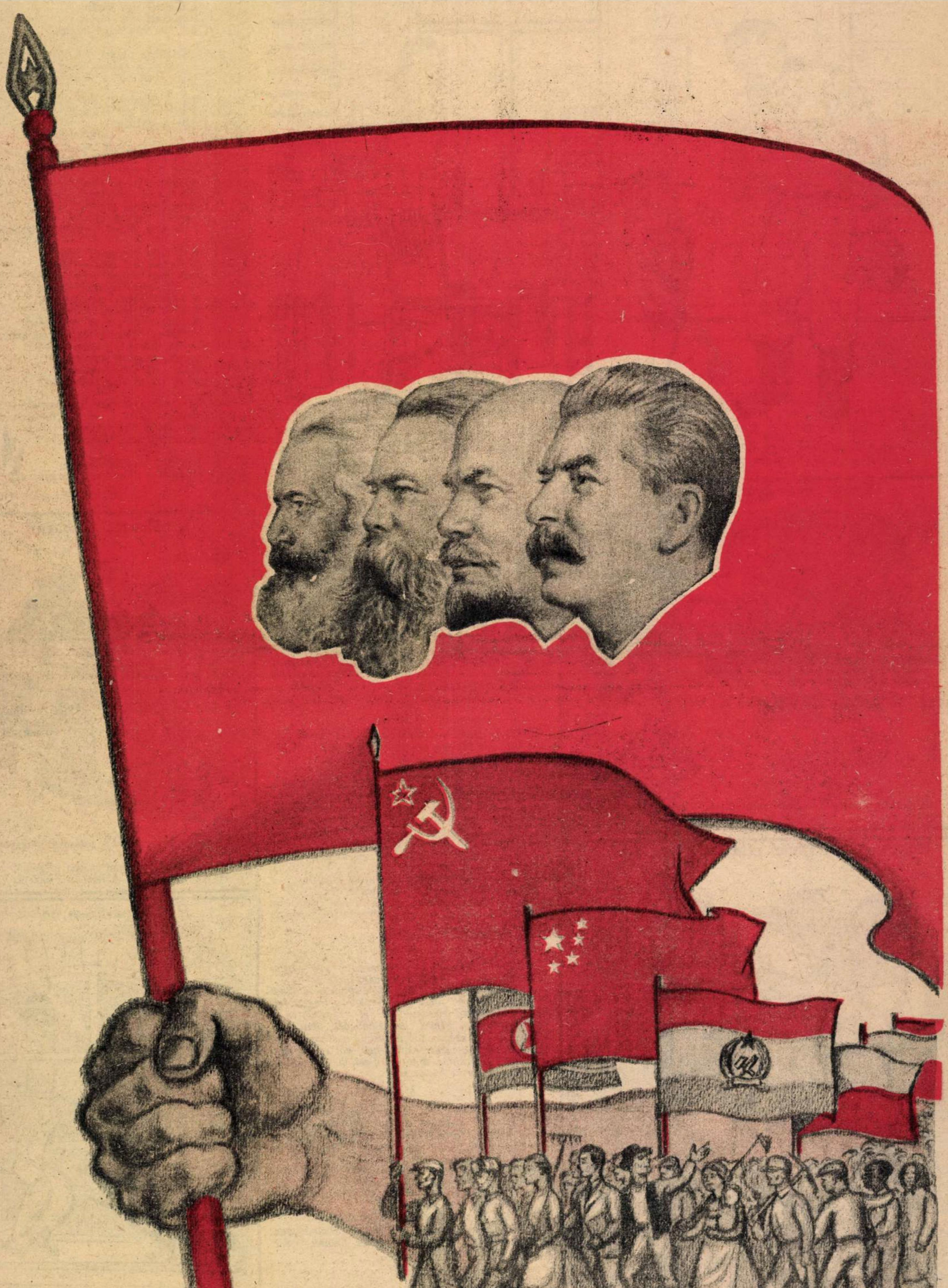

Előre a Lenin–Sztálin nagy ügyének teljes diadalához vezető úton!

Egy magyar bányász otthonában

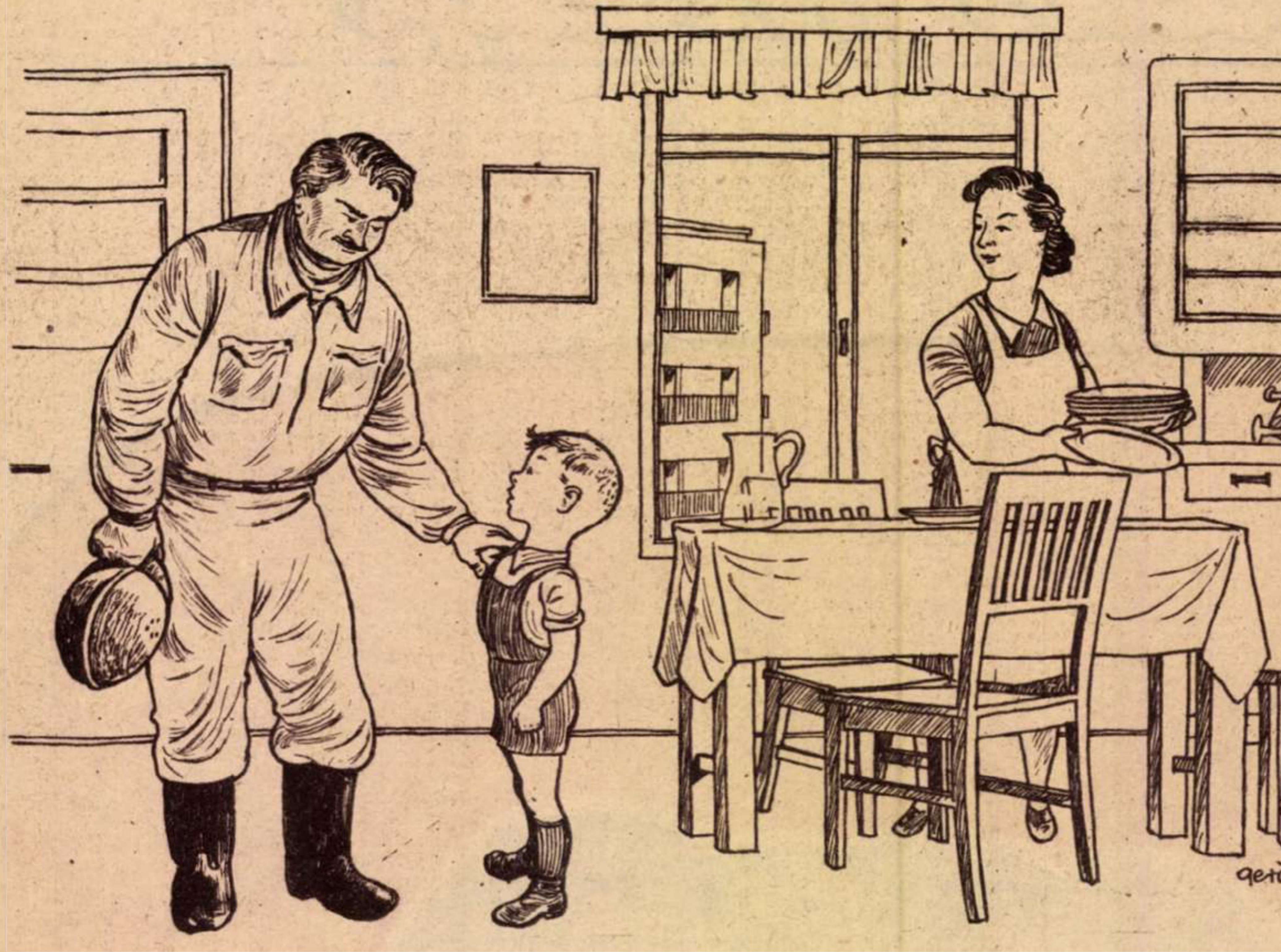

— Azt mondod apa, hogy 121 százalékot teljesítettél és ugyanakkor sztálini őrségen voltál. Hogy lehet az?
— Úgy, hogy akiért őrségen voltam, az adta az erőt a jó munkához!

Erich Brehm:
A BAIGA SZÖCSKE

Egy szöcske lábait kinyújtja,
s felröppen, szökken ringva, úszva
a levegőbe, messzi...
s földetér egy sövény
levelekkel dús tövén,
hol már egy csiga fekszik.

„Hatalmas ugrás volt, nem kétes,
— ez jár a szöcske csöpp fejében, —
csigánknak biztos imponált!“

Ám a csiga mit sem csodál,
hidegvérűn hever tovább,
meg megszólal:
„Hát cimborám
tebenned lendület, tempó van,
s én meg lassú vagyok valóban.
Azért kérdenék tőled egyet,
kíváncsiságomra felelj meg:
mikor a földről elrugaszkodsz
jár-e fejedben gondolat, hogy
hova is ugrasz igazán,
s hol érsz földet? — szólj, kiskomám.“

A szöcske mérgesen felel:
„Csigaész ezt nem éri fel;
csak mert bolond vagy kérdezed!
— Mit sejted te, mily élvezet
a napsütésben vígan szállni,
a tarka rét fölött vadászni!
Különben mindez az én dolgom,
minthogy fejem is magam hordom!
— Az örömért, a szép játékért
ugrom, magáért az ugrásért,
csak a röpülés érdekel,
a cél oly mindegy énnekem!“

Így szól a szöcske izgalommal; —
elrugaszkodik, — — — s lámcsak, orral
egy pocsolyába zöttyen,
ez kellett néki, több sem.

Lehűlt a bőre és a kedve,
s eltűnt a fűben szégyenkezve.

(Fordította: *Utas Tibor*)

Krupp ismét gyárthat fegyvert

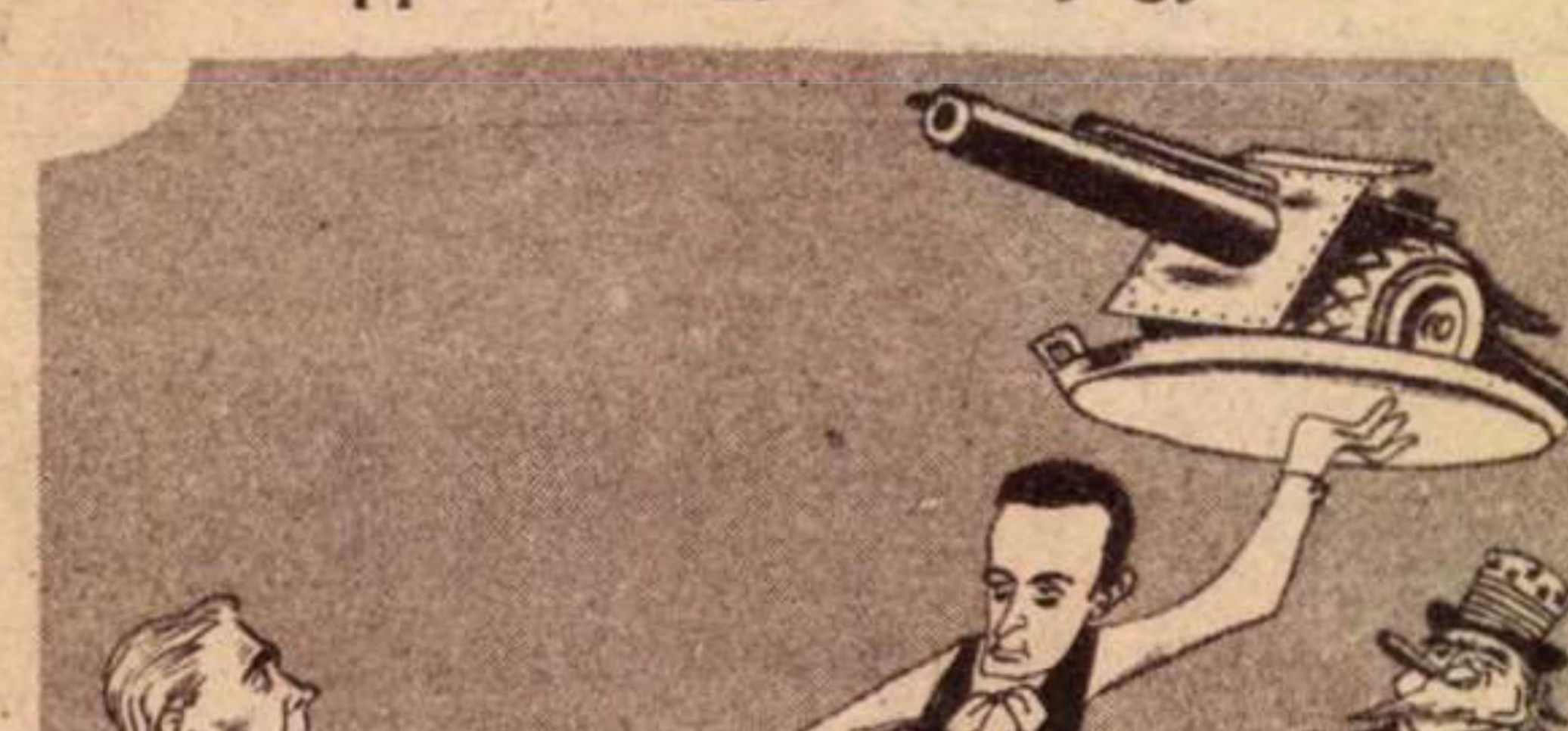

Nyugatnémet polgár: Ebből nem kérek, egyszer már beletörött a fogam...

Hollywoodban filmet csinálnak Tito életéről

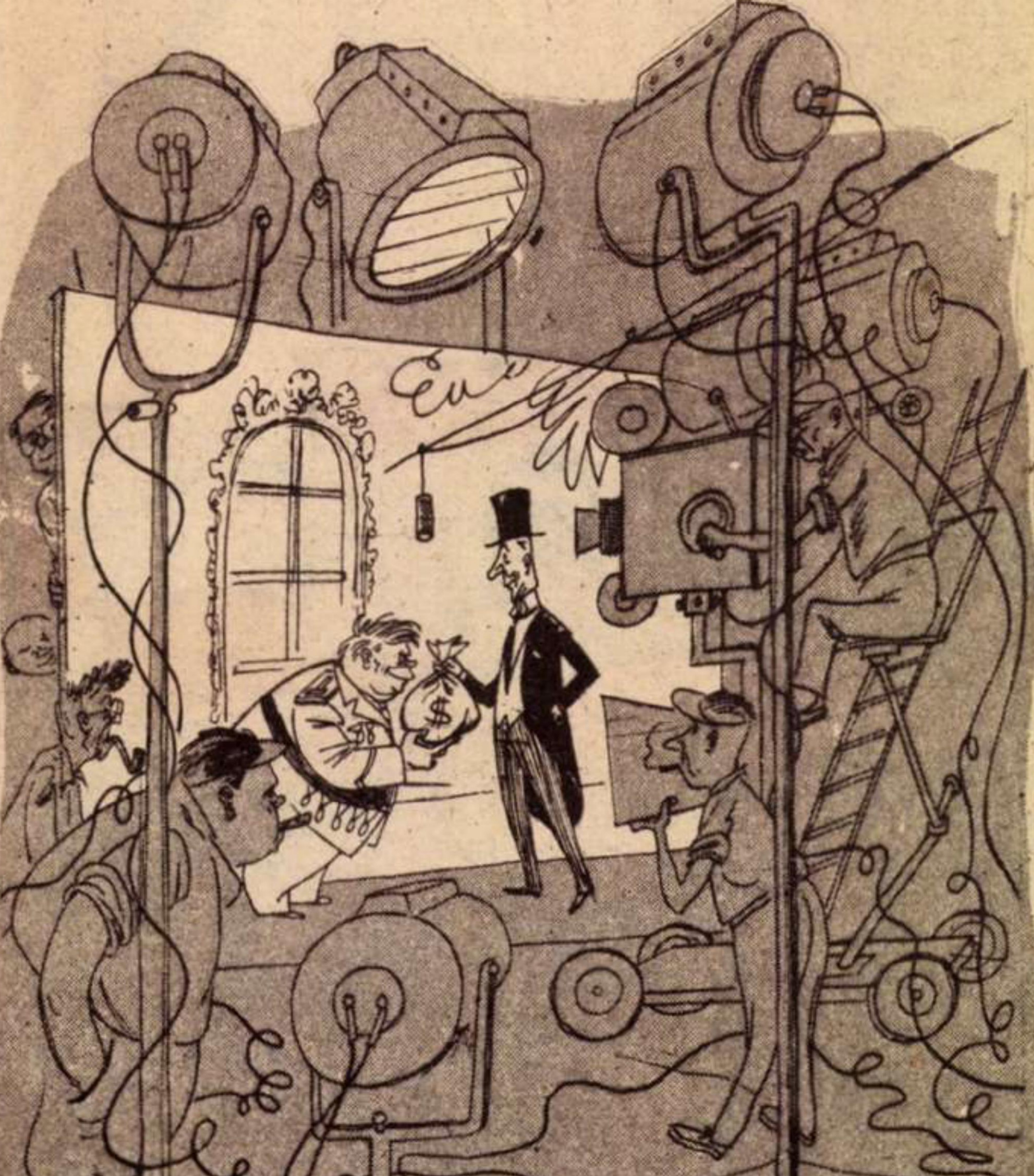

A nagy jelenet.

A romhányi titok

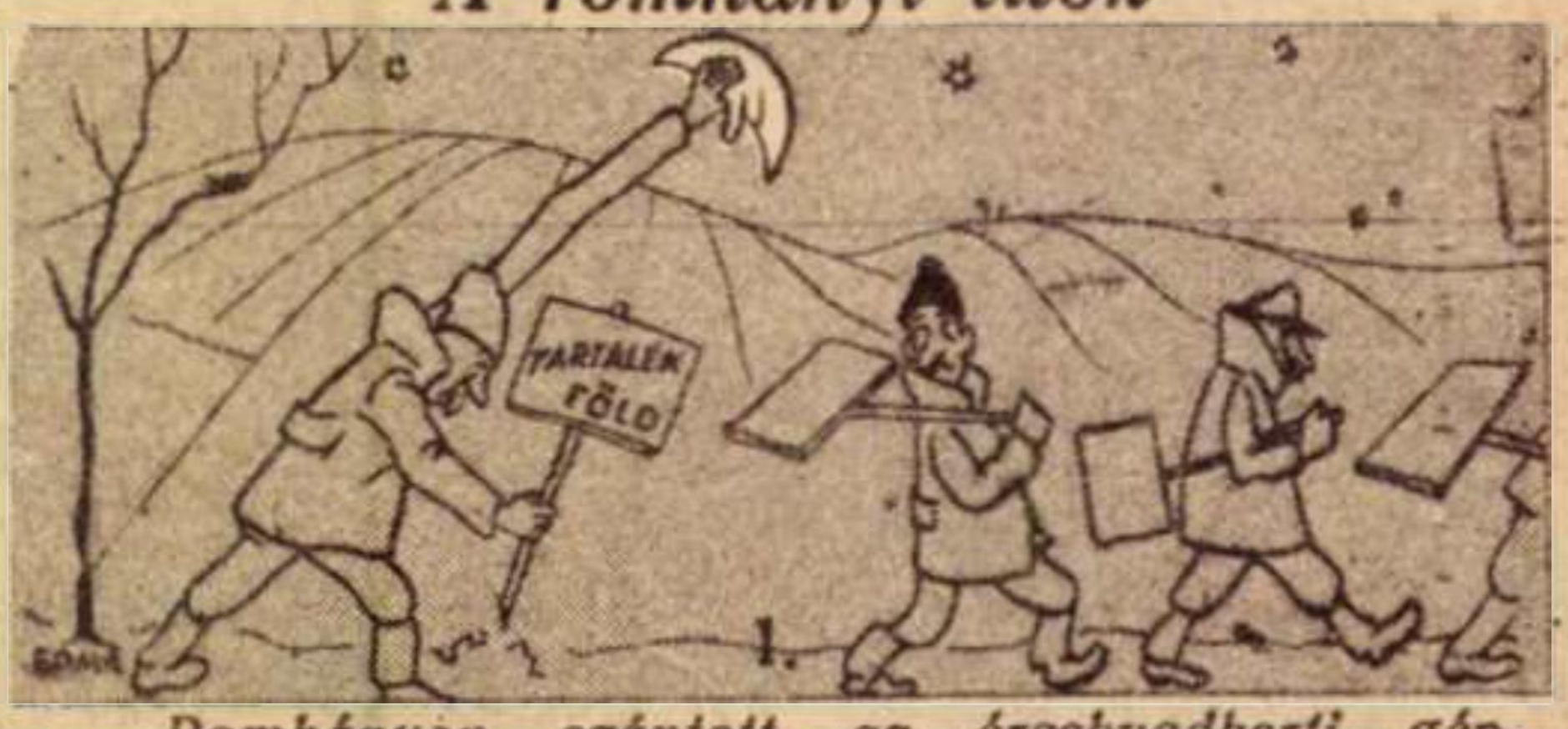

Romhányon szántott az érsekvadkerti gépállomás.

— Csak menjenek arra, egyenesen — mutatták meg a földművesszövetkezetiek az érsekvadkerti traktorosoknak. — Ott vannak a táblák, mutatják, hogy hol vannak a felszántandó tartalékföldek.

— Jól van — mondták a traktorosok és mentek.

2.

Fel is szántottak annak rendje s módja szerint, haza is mentek Érsekvadkertre ugyancsak annak rendje s módja szerint.

Nem volt hát semmi baj.

3.

Baj csak akkor lett, amikor a szántatók kimentek a felszántott földre s megállapitották, hogy biz az nem felszántott föld, hanem felszántatlan föld, mert szagát sem érezte az még ekének.

Megdöbbenés, csudálkozás, értetlenség. Aztán felderültek az arcok:

— Telefonáljunk gyorsan Érsekvadkertre!

Telefonáltak gyorsan Érsekvadkertre.

— Mi felszántottunk minden földet, ahol kint volt a tábla — erősködtek az érsekvadkerti traktorosok.

Varázslat történt?

4.

Addig töprengtek ezen, ameddig egy egyéni gazda a negyedik liter után el nem dicsekedett:

— Mink ügyesen csináltuk! Fogtuk a táblákat és odavittük a mi földünkre! Amikor a traktor felszántotta, szépen visszavittük. Fel van szántva a földünk finoman géppel, ha rájönnének, amit nem hiszek, hiszen szépen akkurátusan visszavittük a táblákat, no, ha mégis rájönnének, hát akkor egyszer majd a szántás árát is kifizetjük, ha nagyon muszáj s akkor se bú, se kár...

5.

Itt kapcsolódik bele Ludas Matyi a dologba. Ezt a különös történetet ugyanis Rétságon hallotta Ludas Matyi a Járási Tanácsnál, hamar átballagott hát Romhányba, hogy lerajzolja a fifikus romhányiakat.

— Kik voltak azok, névszerint? — kérdezte Ludas Matyi a romhányi Tanácsnál.

— Hát Ráfi bácsiék benne voltak, az biztos — felelték hárman is.

— Hol laknak azok a Ráfi bácsiék?

— Honnan tudnánk? Hiszen itt, Romhányban minden második embert Rafaelnek hívnak, csak Kalicka Rafael van vagy öt...

6.

Nagynehezen megtudtunk aztán annyit, hogy majd utánanéznek a dolognak s ezeknek a „fifikus“ romhányiaknak meg kell fizetniök a szántás árát. Talán azt is megmagyarázzák majd nekik, hogy nem szabad a táblákat kicserélni.

Inkább azokat a tanácsbelieket kéne kicserélni, akik legymatagon kezelik az ilyen dolgokat.

A plébános közbeszól

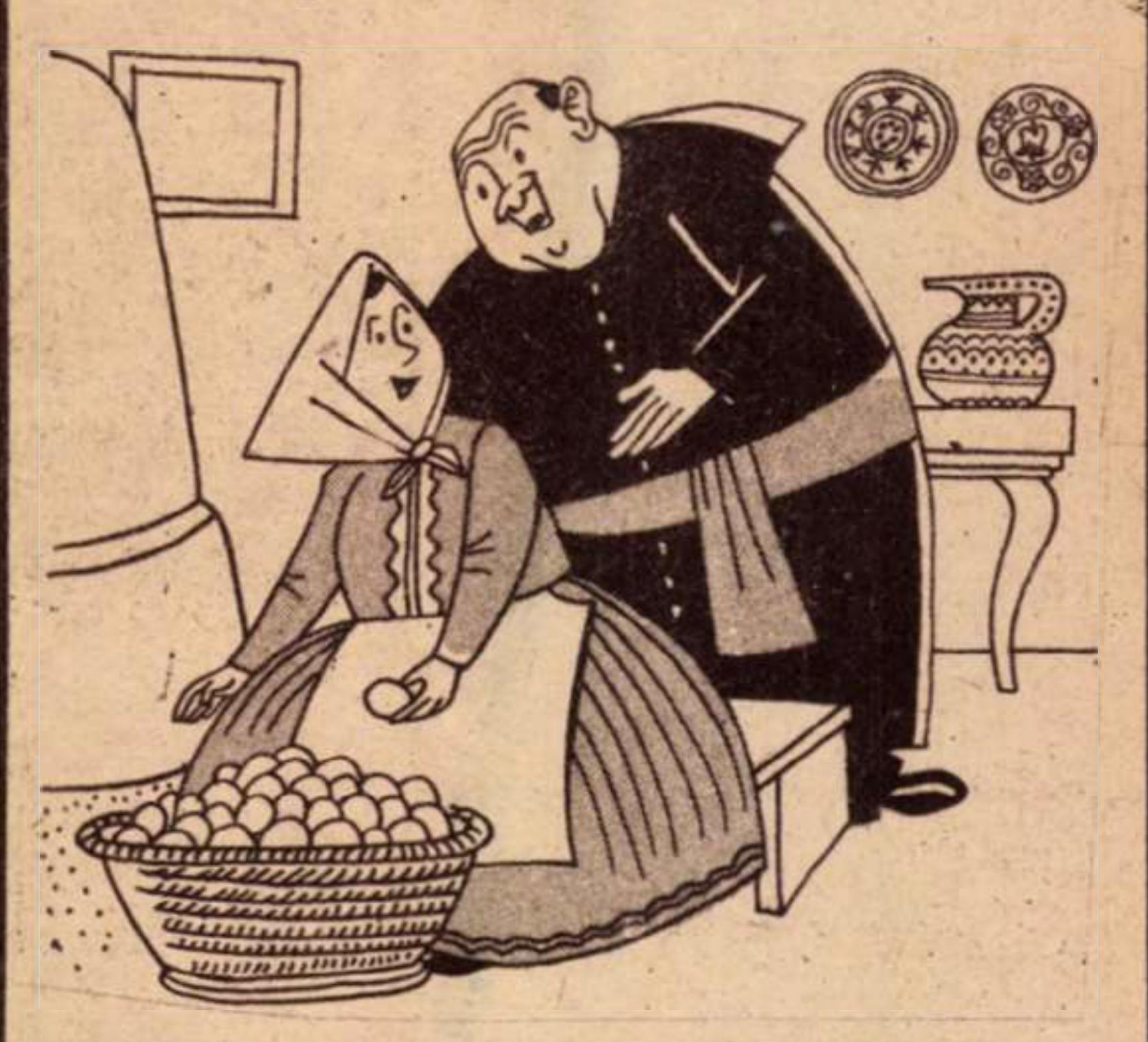

— Ne adja be azokat a tojásokat! Inkább egye meg!
— Nem tudok én annyi tojást megenni!
— Akkor ossza be. A felét adja nekem...

Hollók az üzem ablakában

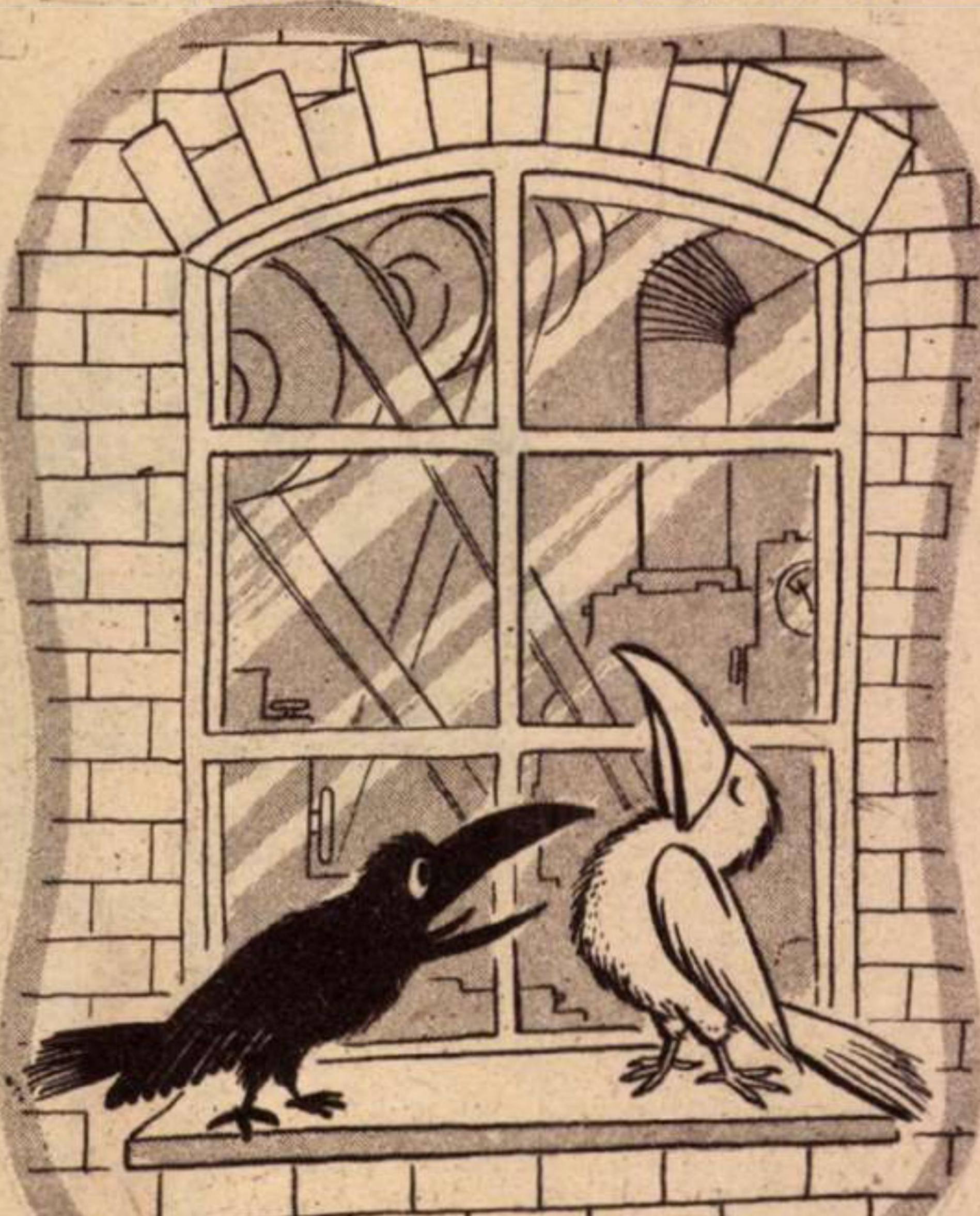

— Mire olyan büszke, fehér szaktárs?
— Arra, hogy azt mondták a szakik, hogy éppen olyan ritka vagyok, mint az igazgatójuk a gépteremben!

HETI KRÓNIKA

Strassbourgban összeült az Európa Tanács. Érdekes, hogy minél többet tanácskozik ez az Európa Tanács, annál tanácstalanabb...

John A. Hannah, az új amerikai hadügyminiszterhelyettes kénytelen volt elismerni, hogy a gazdag amerikai családok fiai főiskolákra mennek, a többi családok fiai pedig Koreába. Ez az amerikai „demokrácia". A szegény ember fiának éppen olyan joga van a harctéren meghalni, mint a gazdag ember fiának főiskolára menni.

Stevenson, Eisenhower volt ellenjelöltje Tokióban tárgyal, majd Koreába utazik. Stevenson nem válogatós. Beállt utazónak abba az üzletbe, ahol majdnem főnök lett.

Adenauer a bonni Schaumburg-palotában zárt ajtók mögött négyszemközti megbeszélést folytatott Ollenhauerral. Hogy miről tárgyaltak, azt nem árulták el.

Nyugatnémetországot azonban elárulták.

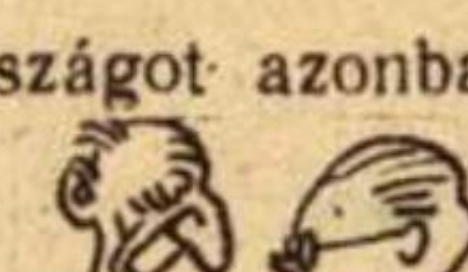

A nyugatnémetországi Centrumpárt kongresszusa Kölnben elutasította a bonni különszerződést és az úgynevezett európai „védelmi" közösségről szóló szerződést. Hiába, ezeknek a szerződéseknek a szaga még Kölnben, a kölnivíz városában is nagyon penetráns.

Alfred Krupp von Bohlen und Halbach ismét üzembehelyezi fegyvergyárát. Másodvirágzása azonban nem lesz olyan hosszú, mint a neve.

A nők harca a szabadságért és a békéért

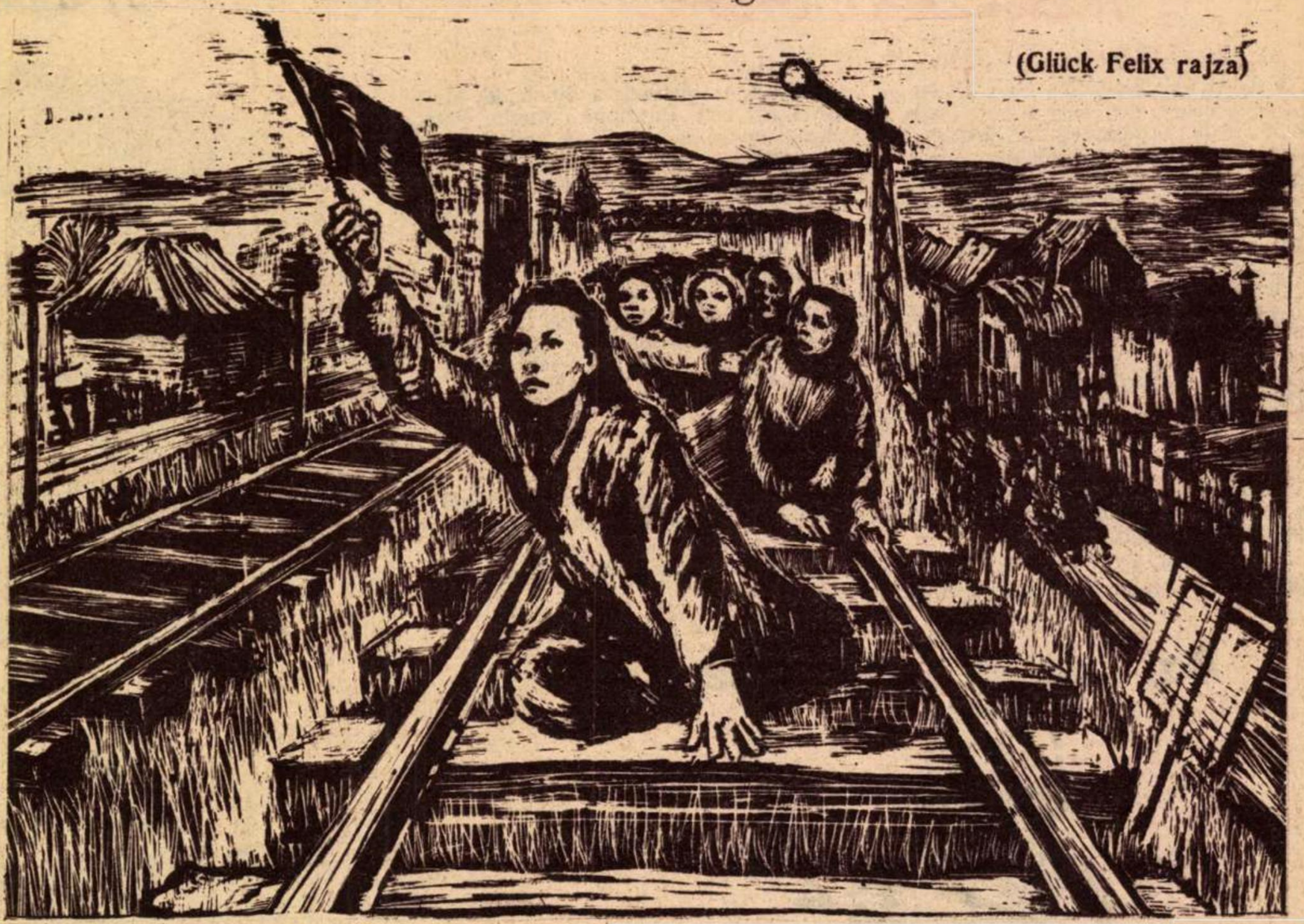

(Glück Felix rajza)

A sztrájkoló brazil vasúti munkások hős asszonyai testükkel akadályozzák meg a sztrájktörést.

Mi ez?

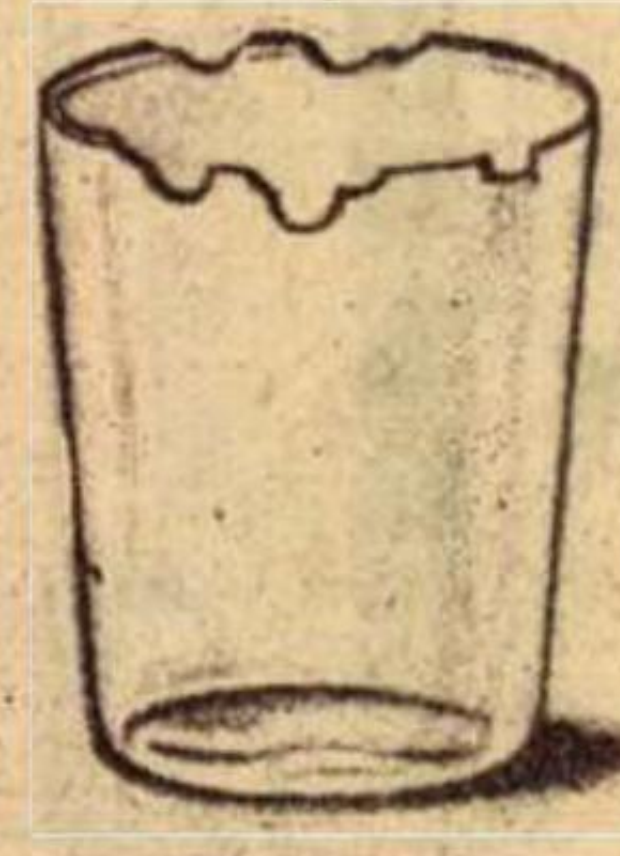

Többnyire szemétrevaló üvegcserép, néhány vendéglátóipari üzemben: pohár.

Hej tanács, tanács!

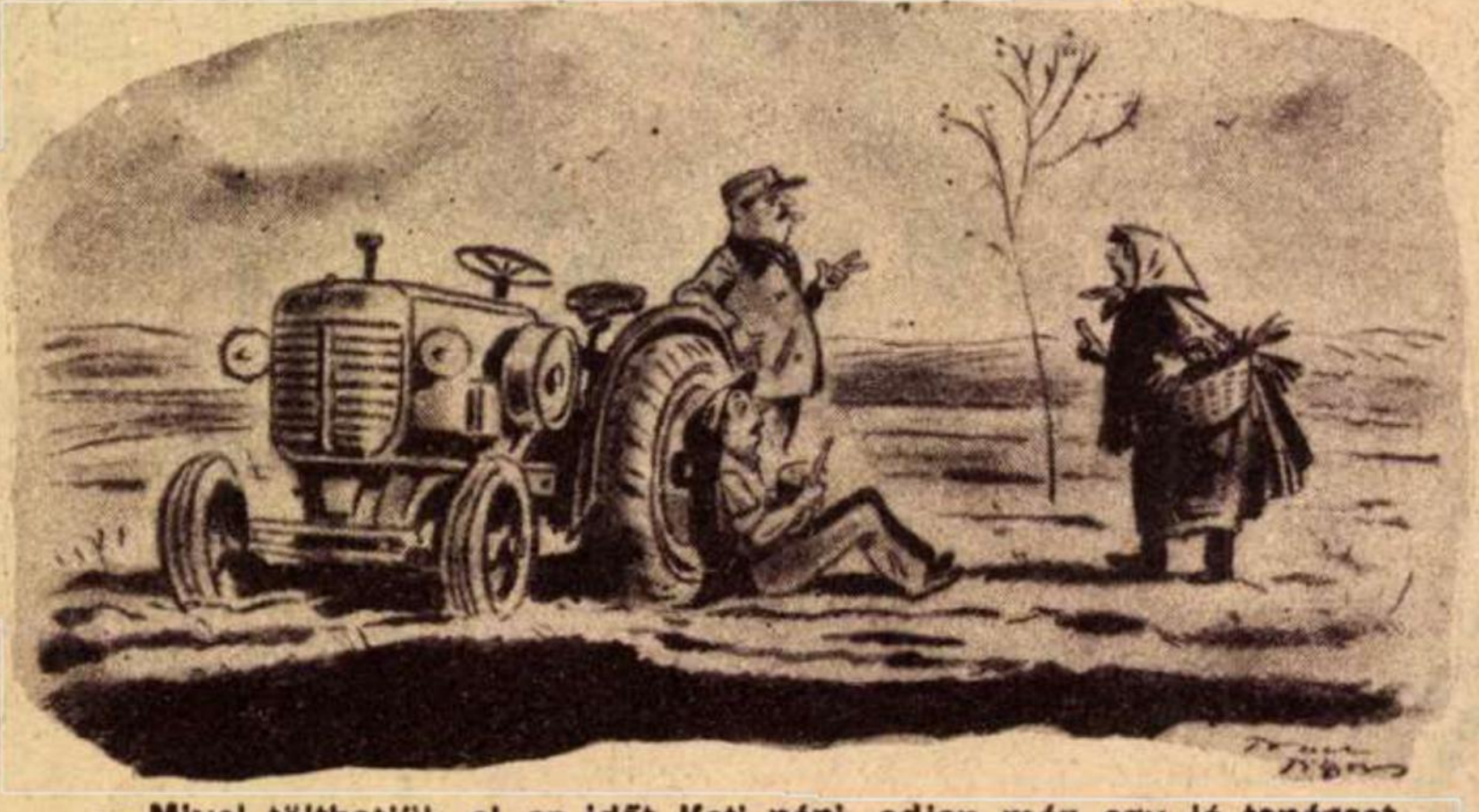

— Mivel tölthetjük el az időt Kati néni, adjon már egy jó tanácsot...
— Hiszen, ha itt jó Tanács volna, lelkem akkor nem töltenék maguk itt tétlenül az időt, hanem szántanának!

Engels Frigyes karikatúrája a porosz tartományi gyűlés megnyitásáról (1847)

A Munkásmozgalmi Intézet most megnyílt „Marx Károly élete" emlékkiállításának anyagából.

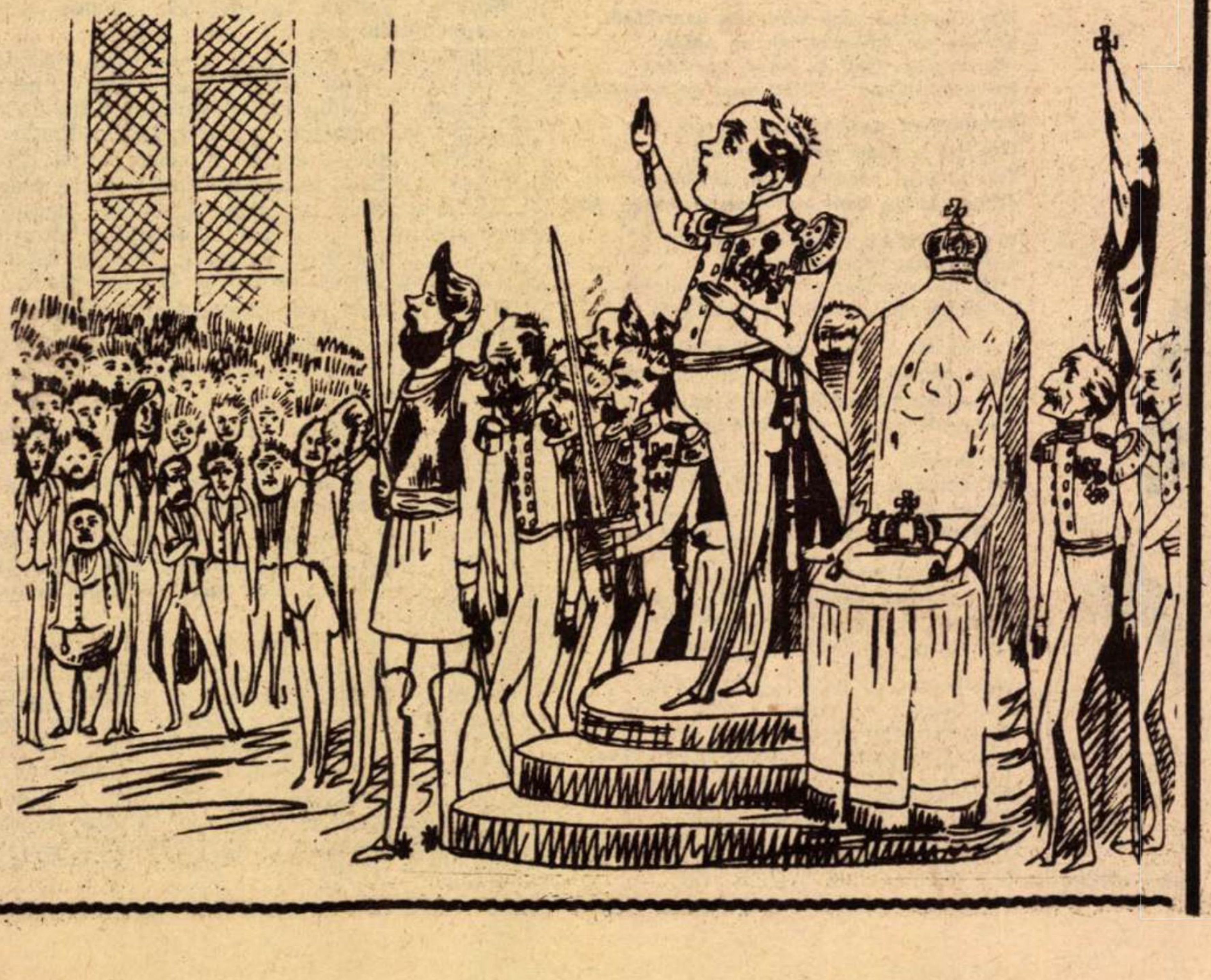

BOLDIZSÁR IVÁN:

Sztálin és a gyerekeink

Mikor a betegség híre megérkezett, Anna arra kért, hozzam neki haza azt a képet, amelyen „Sztálin bácsi egy akkora kislányt csókol meg mint én". Hazavittem neki. Reggel mind a három gyerek azzal ébresztett: nyissuk ki a rádiót, hátha már meg is gyógyult.

A betegség második éjjelén Gábor odajött az ágyamhoz. „Nem tudok aludni." — „Miért fiam?" — „Rossz nekem."

Ezekben a napokban mindannyian Sztálinról beszéltünk. Elmondtam, hogy betegségének hírére mit tettek és mit mondtak a gyerekek. Nem volt olyan apa, vagy anya, aki hasonló, sőt megtepően azonos történetet ne mondott volna saját kicsinyeiről. A tízéves Péter este lefekvés előtt levélírásba fogott. „Kedves Joszif Visszárionovics" — írta, — „úgye szabad nekem is így szólítanom Téged? Azért írok, mert biztosan tudom, hogy mire ez a levél Moszkvába érkezik, Te már el is tudod olvasni". Reggel a kis Péter egy órával előbb kelt és maga vitte el a postára a levelet.

A nyolcéves Magda ezt kérdezte édesatyjától: „Hány éves volt nagypapa, amikor meg alt?" — „Hetvennyolc". — „És hány éves Sztálin?" „Hetvenhárom". — „Akkor nincs semmi baj" — nyugodott meg.

Amikor a halál híre megérkezett az iskolába, a gyerekek egymásra néztek. Aztán a tanítónénikre. Azután egyszerre kezdtek sírni mind. A Fenyves-utcai általános iskola második osztályában a tanítónő levette a faliújságról a Sztálin-képet, mert helyébe akarta függeszteni a Szabad Nép különkiadását. Mikor a gyerekek ezt meglátták, hogy kihúzza a rajzszöget az ismert képről, egyszerre odaszaladtak: „Ne vedd le, tanítónéni!..." Alig akarták megérteni, miről van szó. „Mégse vedd le" — kérlelték a tanítónőt. — „Ez a mi Sztálinunk". És ezzel a hét- meg nyolcéves csöppségek kivágták a Szabad Népből a gyászkeretet és azzal keretezték be az ő Sztálinukat.

Mikor a temetés napján éjjel hazaérkeztem, párnámon egy kéziratot találtam. Géppel írta Miklós fiam, aki éppen ezen a héten lesz nyolc éves. Ideírom szószerint:

„ Gondolataim Sztálin halálánál.

Reggel mikor meghallottam hogy Sztálin meghalt, fájt a szívem, szomorú voltam. Még bánatosabb voltam este, mikor hazajöttem az iskolából és hallgattam a rádiót. Sőt miközbe hallgattam, már majdnem hogy sírtam. Vacsoránál mikor kezdtem enni, csak akkor sírtam.

Március 9-én, mikor kezdtem írni ezt a fogalmazást, írtam két sort, de többet nem tudtam, mert valami fogta a szívemet.

Technikai okok

1.

A dolog úgy kezdődött, hogy Rawlings őrmesternek megtetszett a Sir James kíséretében levő hölgy, ami nem is volt csoda, hiszen tavasz volt, Rawlings őrmester fiatal volt és a Sir James társaságában levő hölgy valóban nagyon csinos volt. A baj talán ott kezdődött, hogy Rawlings őrmester azzal adott tetszésének kifejezést, hogy megcsípte a hölgyet. Talán még ez sem lett volna baj; a hangsúly azon volt, hogy hol csípte meg a hölgyet. Ha ugyanis Denverben, Omahában vagy más amerikai városban csípi meg a hölgyet, akkor a hölgy pofonütötte volna és a dolog rendben lett volna; Rawlings őrmester azonban a londoni Mayfair egyik elegáns bárjában csípte meg a hölgyet és a hölgy kísérője Sir James volt, akinek őse még a Fehér Rózsa idejében kapta a lordságát. Sir James tehát méltatlankodva megcsóválta a fejét, ami szemmelláthatólag bizonyos rosszérzést váltott ki Rawlings őrmesterből. Erre a rosszérzésre abból a tényből lehetett következtetni, hogy az USA-őrmester egy félig telt viszkisüveget vágott a lord fejéhez. A többi már szinte magától jött. A lordot és a bár többi vendégét elvitték a mentők, a lord partnernőjét kivéve, akit Rawlings őrmester vitt el. Ezek azonban csak részletkérdések.

2.

A lényeg az volt, hogy Sir Jamesnek másnap beszédet kellett volna mondania a lordok házában. Pontban délután négy órakor felállt a lordok házában a speaker és a következőket mondotta:

— Sir James az angol-amerikai barátság előnyeiről szóló beszédét technikai okokból csak néhány hét mulva fogja megtartani . . .

Baj van az „alkatrészekkel"

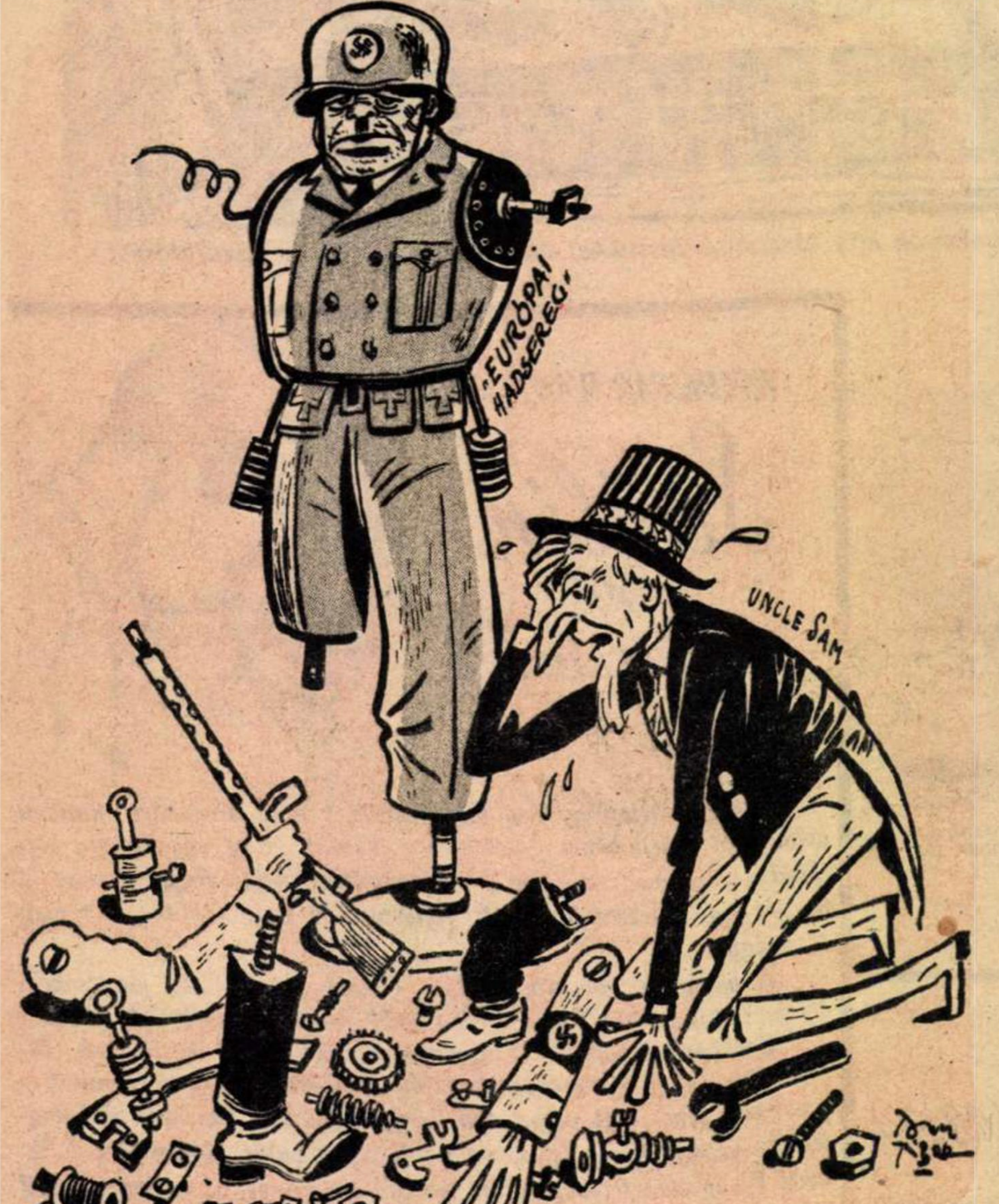

— Nem megy, a fene essen belé!

CSALÓDÁS

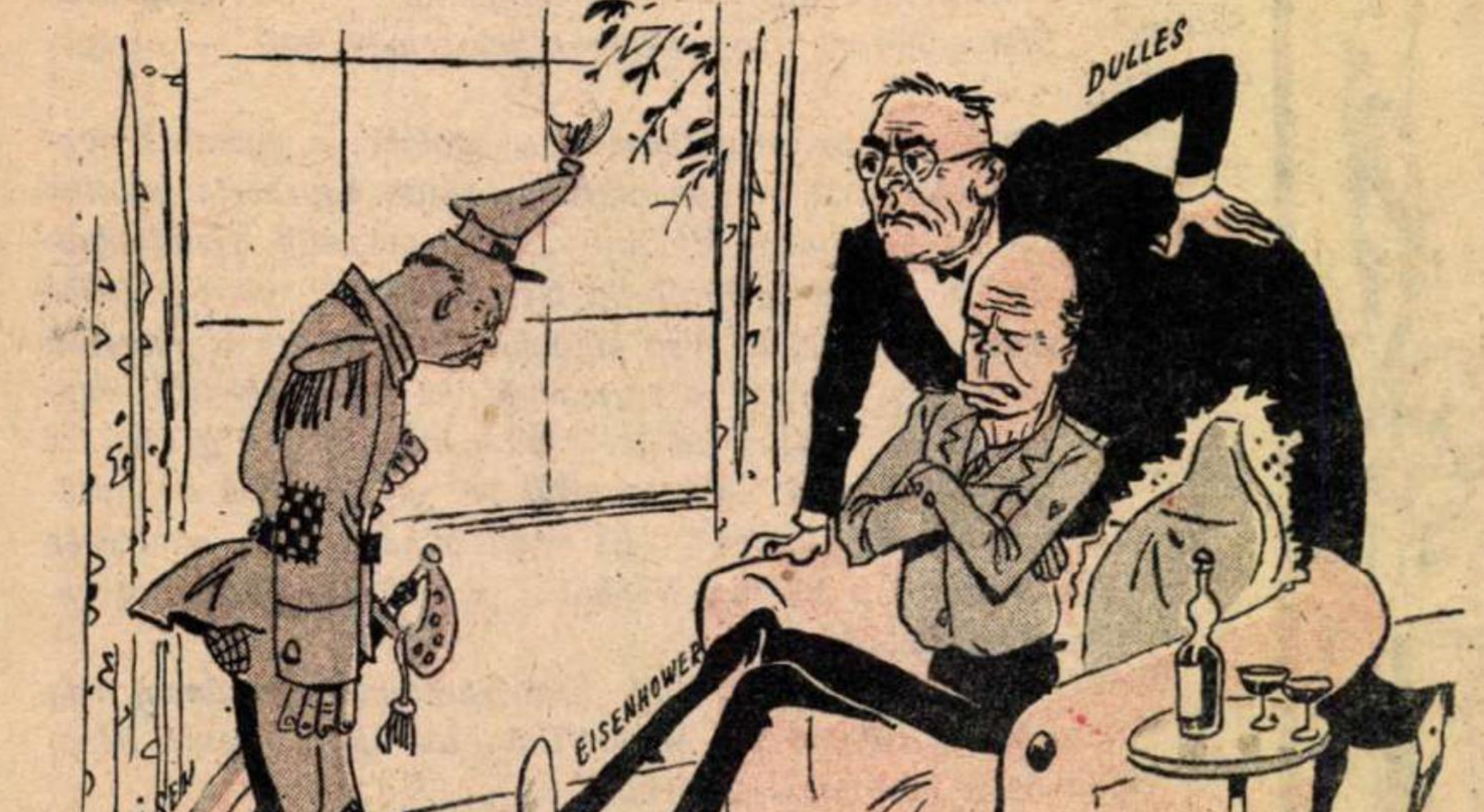

Eisenhower: Csalódtam magában, barátom! Azt hallom, hogy maga még mindig nem foglalta el Pekinget . . .

Új amerikai lakásterv

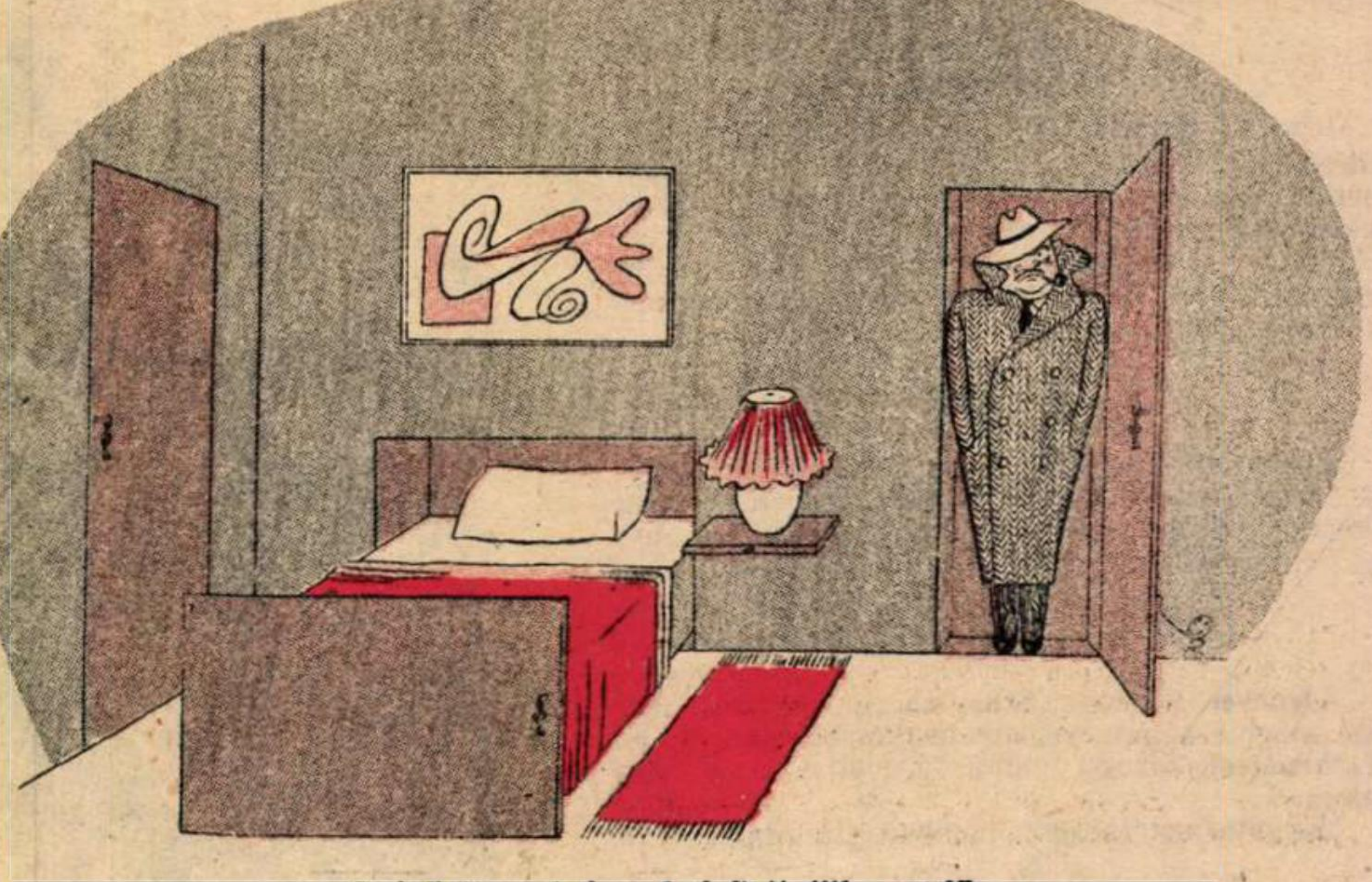

Beépített szekrény, beépített titkosrendőr.

„Valami bűzlik Dániában"

(Dán katonák sztrájkba léptek a meghosszabbitott szolgálati idő miatt.)

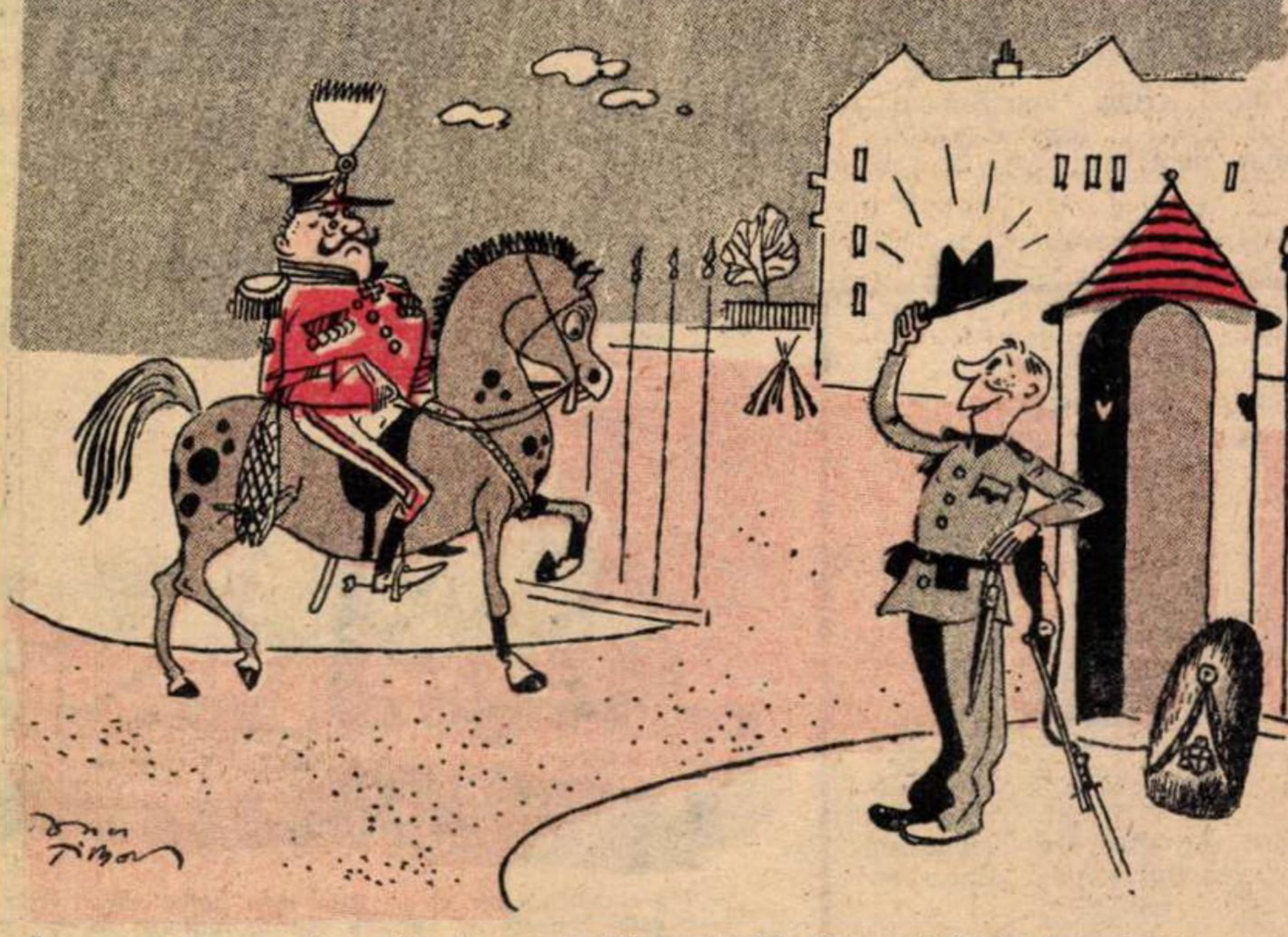

Or a kaszárnya előtt: Kár bemenni tábornok úr! Már mindenki hazament . . .

Hod jön ki?

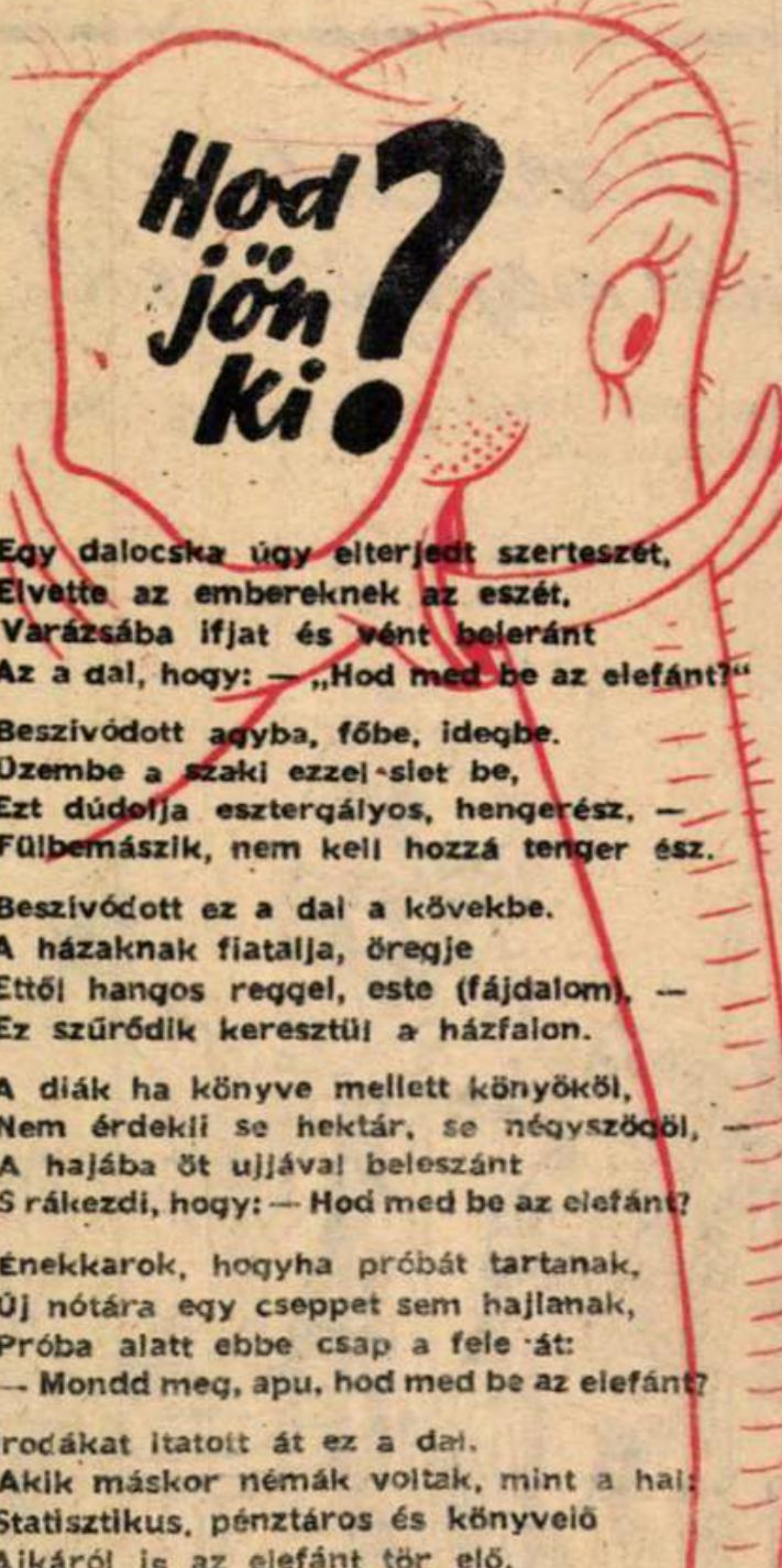

Egy dalocska úgy elterjedt szerteszét,
Elvette az embereknek az eszét,
Varázsába ifjat és vént beleránt
Az a dal, hogy: — „Hod med be az elefánt?"

Beszivódott agyba, főbe, idegbe.
Üzembe a szaki ezzel siet be,
Ezt dúdolja esztergályos, hengerész, —
Fülbemászik, nem kell hozzá tenger ész.

Beszivódott ez a dal a kövekbe.
A házaknak fiatalja, öregje
Ettől hangos reggel, este (fájdalom), —
Ez szűrődik keresztül a házfalon.

A diák ha könyve mellett könyököl,
Nem érdekli se hektár, se négyszögöl, —
A hajába öt ujjával beleszánt
S rákezdi, hogy: — Hod med be az elefánt?

Énekkarok, hogyha próbát tartanak,
Új nótára egy cseppet sem hajlanak,
Próba alatt ebbe csap a fele át:
— Mondd meg, apu, hod med be az elefánt?

Irodákat itatott át ez a dal.
Akik máskor némák voltak, mint a hal:
Statisztikus, pénztáros és könyvelő
Ajkáról is az elefánt tör elő.

Téeszcsében se az a dal, ami vót.
Téeszcsé-tag ha keveri a silót,
Így dalol, míg egy vasvillát belemárt:
— Mondd meg, apu, hod med be az elefánt?

Beivódott e dal mindenhova már.
Ettől zajos a város és a határ.
Engem csak a kérdés másik fele bánt:
A divatból hod med ki az elefánt?!!!

K. TÓTH LENKE

Egy telefonfülke panaszai

A Magyar Nemzet egyik riportjában megírta, hogy ne üssék-verjék a telefonfülkék készülékeit, hanem várjanak türelmesen a búgó jelre.

Telefonfülke (telefonál): Halló, központ? Itt nyilvános távbeszélőállomás, Csanády-utca és Sziget-utca sarok. Segítség . . . Segítség!

Központ: Tudjuk. Agyonverték. Sajnos, nem egyedülálló eset.

Telefonfülke: De kérem . . . ne tessék másról beszélni. Arról van szó, hogy . . . én ezt nem bírom ki. Eddig ütöttek-vertek. Különösen egy vércseszemű vadászkalapos. Pontos, precíz, gonosz ember. Minden reggel hétkor belémlép, bedob egy érmét, aztán még mielőtt búgni kezdhetnék, elkezd püfölni. Lapostenyérrel és ököllel. Időnként felemeli a lábát és alulról belémrúg. Ilyenkor felfordul a gyomrom és kiadok egy-két érmét.

Központ: Miért nem jelentette ezt eddig?

Telefonfülke: Rokkantan is továbbdolgoztam.

Központ: Helyes. Holnap kiküldünk egy javító-szerelőt.

Telefonfülke: Jaj . . . csak ezt ne. Holnapig nem bírom ki.

Központ: Hogyan? Az a vércseszemű vadászkalapos még mindig üti?

Telefonfülke: Dehogy . . . Azt a durva fickót már úgy-ahogy megszoktam. Egy másikról van szó. Miatta telefonálok. Nem bírom tovább . . .

Központ: Üti? Rúgja? Harapja?

Telefonfülke: Csiklandoz. Van nála egy hosszú tű és egy drót. Hol az egyiket dugja a tárcsám alá, hol a másikkal csiklandozza a kagylómat. Nem bírom tovább . . . Állandóan nevetnem kell. És ha nevetek, nem tudom visszatartani az érméimet . . . Jöjjenek sürgősen és magyarázzák meg ennek az alaknak, hogy egy telefonfülkének is vannak idegei . . .

(a. l.)

SORSOLÁS IDEJÉN

I.

Kovács kartárs feldult arccal ült a feldult szoba közepén.

— Hová tehettem? Hová tehettem?

Jól emlékezett, hogy valami nagyon biztos helyre rakta el a tervkölcsön-kötvényeket. A lepedők alatt nem volt, az ingek között sem találta, az íróasztalfiókban sem.

— Nincs, nincs és nincs! — ismételte sápadtan. — És... És délután húzás...

— Te vagy az oka — kiáltotta a felesége a karosszék mögül — folyton ott keresed, ahol nincs. Mért nem ott nézed meg, ahol van!

II.

Álmatlan éjszaka után, karikás szemmel ment be Kovács kartárs a hivatalba. A kapu alatt ott ragyogott az első nap boldog nyerteseinek listája. Kovács halálsápadtan fedezte fel, hogy 5000 forinttal kihúzták a kötvényét.

— Jaj nekem — hördült fel. — Megöl a feleségem! És gyászos arccal fogadta a szerencsekívánatokat.

III.

Úgy támolygott haza, mint akit fejbevertek. Hosszú ideig törölte lábát az ajtó előtt, ezzel is múlik az idő. A vacsoraasztalnál elkerülhetetlenül összetalálkozott a feleségével.

— Mi bajod? — kérdezte ijedten az asszony.

Kovács töredelmesen bevallotta:

— Nyertünk 5000 forintot!

— Szerencsétlen! — hördült fel az asszony. — Most vesztetted el a kötvényeket, amikor ennyit nyertünk! Megvehettük volna az új konyhabútort, meg az új könyvszekrényt... Nézd meg, hogy néz ez ki! Ha ráfúj az ember, összedől az egész...

Odaugrott a könyvszekrényhez és felrántotta az ajtaját. A legfelső polc, mintha illusztrálni akarta volna Kovácsné szavait, nagy reccsenéssel lezuhant a padlóra. Vele zuhant tíz kötet Jókai, hat Mikszáth és öt tervkölcsönkötvény...

— Megvan! — ujjongott Kovács. — De most már ne szidjál tovább, anyukám...

— Nem szidlak, apukám — mondta békülékenyen Kovácsné. — Ámbár igazán emlékezhettél volna, hogy én hová dugtam el a kölcsönkötvényeket!

Tavaszi hangok

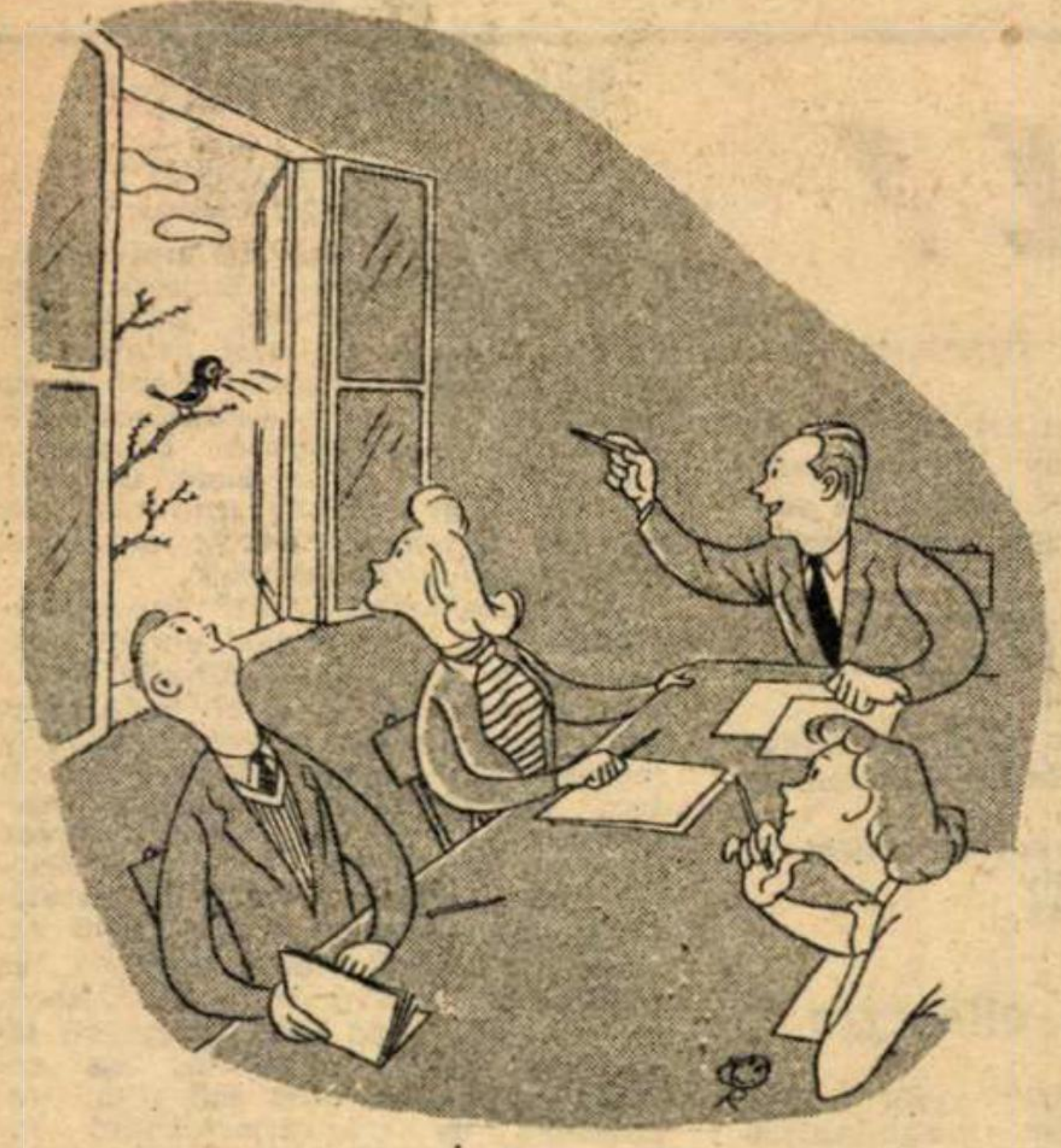

Váratlan felszólaló a termelési értekezleten.

Jó helyen van az

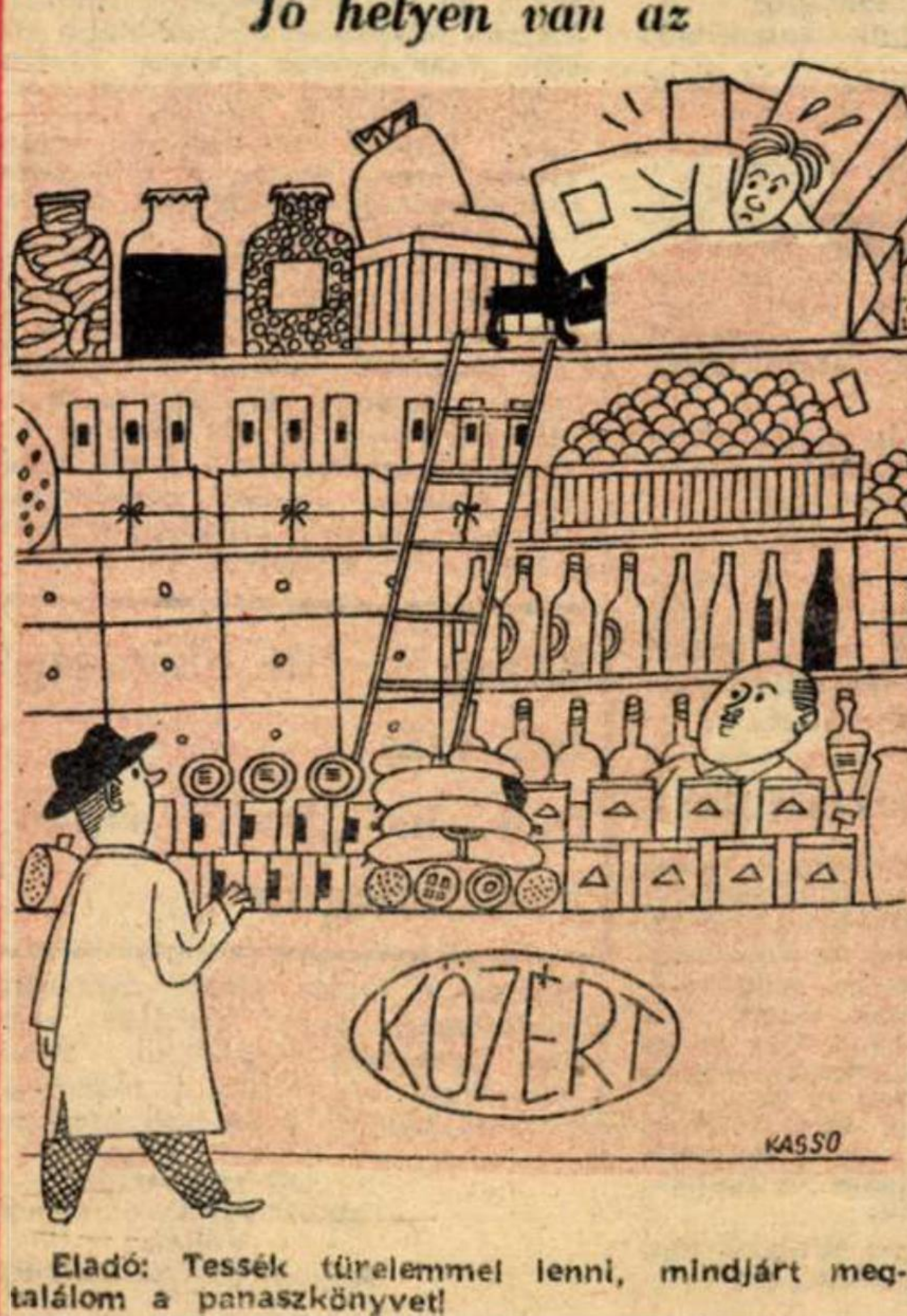
KÖZÉRT
KASSO

Eladó: Tessék türelemmel lenni, mindjárt megtalálom a panaszkönyvet!

Így akarja megszüntetni Eisenhower a koreai háborút

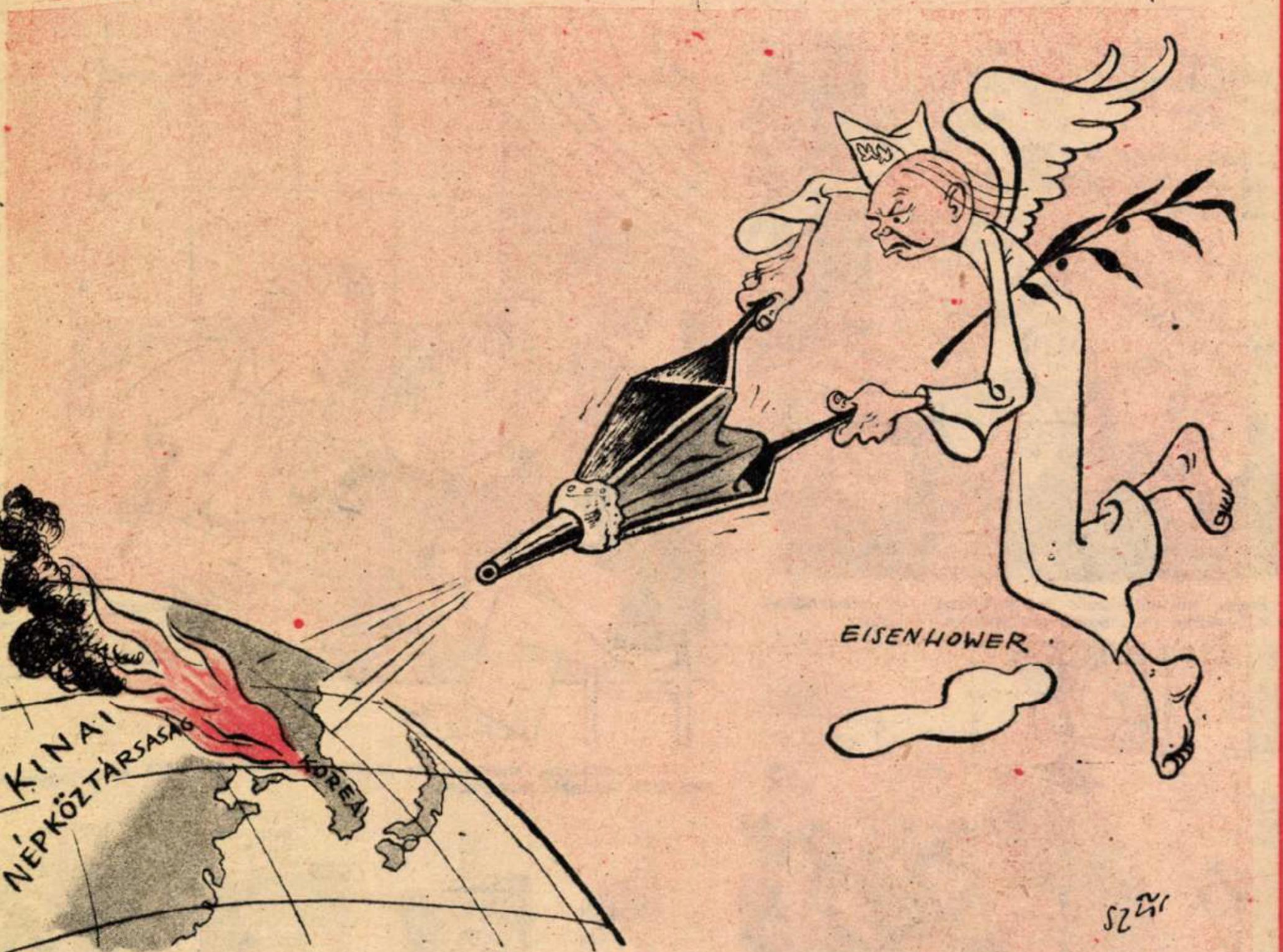
KINAI NÉPKÖZTÁRSASÁG
KOREA
EISENHOWER
SZ

AMERIKAI SZUPERPROPAGANDA

Az Egyesült Államok katonai köreiben virágnyelven szuperpropagandának nevezik a baktériumbombát. Alább bemutatjuk az amerikai propaganda néhány eszközét.

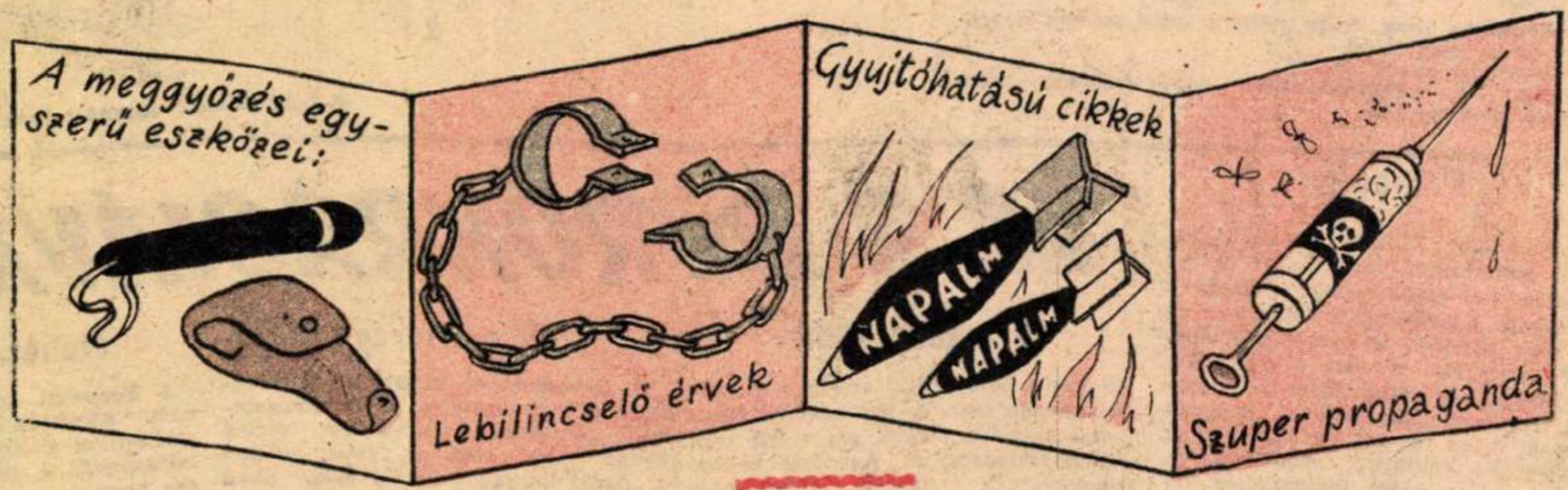
A meggyőzés egyszerű eszközei:
Lebilincselő érvek
Gyujtóhatású cikkek
NAPALM
NAPALM
Szuper propaganda

M. Iszakovszkij:

A meggyfa

Fiatal fát vitt egy öregember,
napsütéses délben, nyárutón;
kiásott egy meggyfát s most örömmel
vitte haza a dűlőúton.

Jókedvűen hunyorogva nézte
a mezőket, a széles határt —
s azt gondolta: „Ejnye már, emlékül
elültetem az úton a fát.

Hadd nőjjön meg, jó magasra nőjjön,
hadd álljon itt terebélyesen,
virágozzon minden esztendőben,
hogy az út is díszesebb legyen.

Aki itt jár, árnyékába dől majd;
hűvösében ha pihenni fog
s megízleli az érett gyümölcsöt,
talán én is eszébe jutok.

S ha nem jutok eszébe — no aztán —
nagyobb baj ne érjen sohasem;
ha nem akar, akkor nem gondol rám,
azért a fát csak elültetem."

Fordította: BENJÁMIN LÁSZLÓ

A GRAFIKUS KESERVE

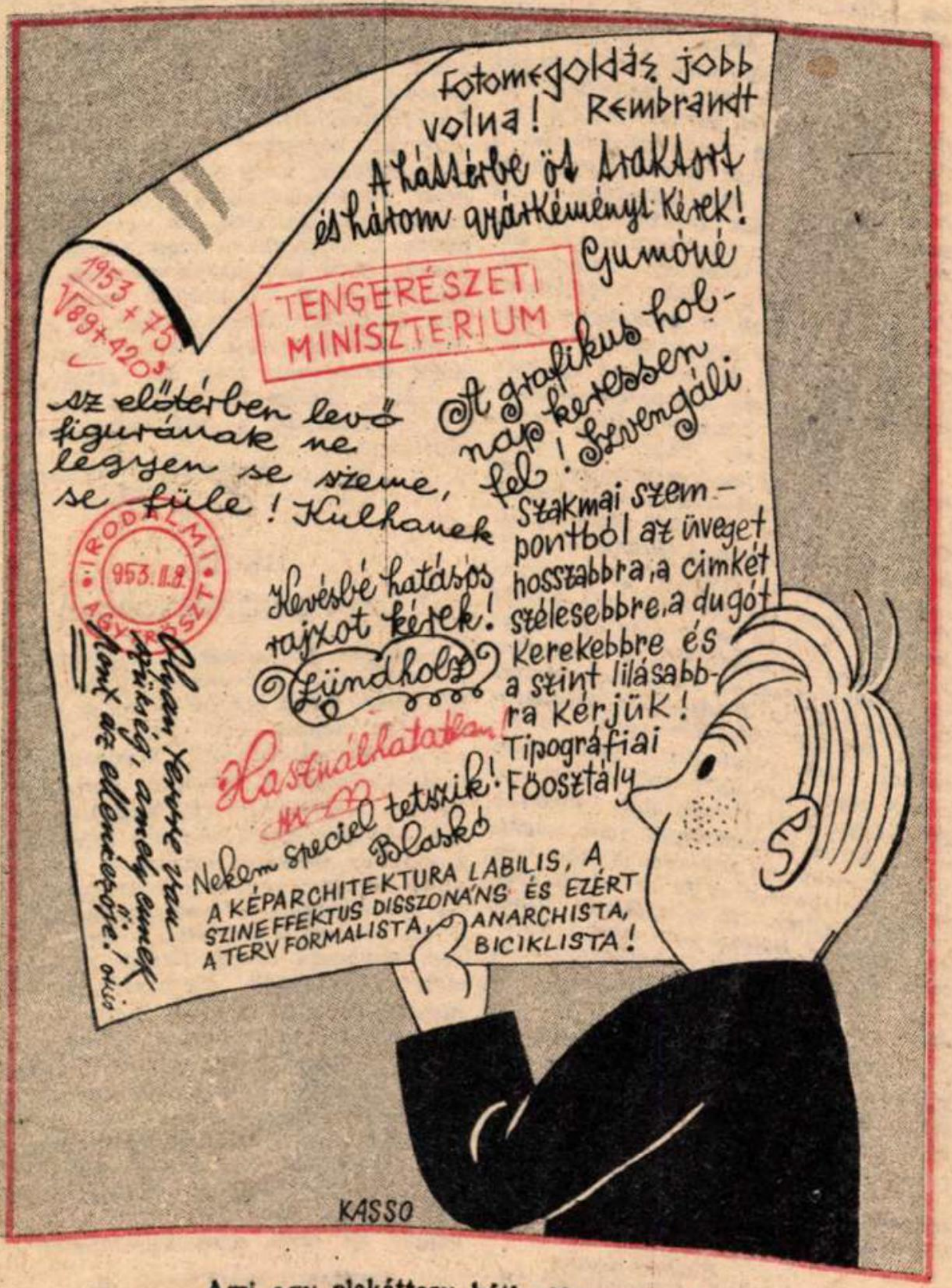
Fotomegoldás jobb volna! Rembrandt
A háttérbe öt traktort és három gyárkéményt kérek! Gumóné
TENGERÉSZETI MINISZTERIUM
1953 + 75
√89+420
Az előtérben levő figurának ne legyen se szeme, se füle! Kulhanek
A grafikus holnap keressen fel! Szvengáli
IRODALMI ÜGYOSZT. 953. II. 8.
Kevésbé hatásos rajzot kérek! Lündholz
Szakmai szempontból az üveget hosszabbra, a cimkét szélesebbre, a dugót kerekebbre és a színt lilásabbra kérjük! Tipográfiai Főosztály
Használhatatlan!
Nekem speciel tetszik! Blaskó
Olyan tervre van szükség, amely ennek pont az ellenkezője!
A KÉPARCHITEKTURA LABILIS, A SZINEFFEKTUS DISSZONÁNS ÉS EZÉRT A TERV FORMALISTA, ANARCHISTA, BICIKLISTA!
KASSO

Ami egy plakátterv hátlapján szerepel.

Ludas Matyi a KÉPZŐMŰVÉSZETI TANÁCSKOZÁSON

Rajzok: KASSO Sándor

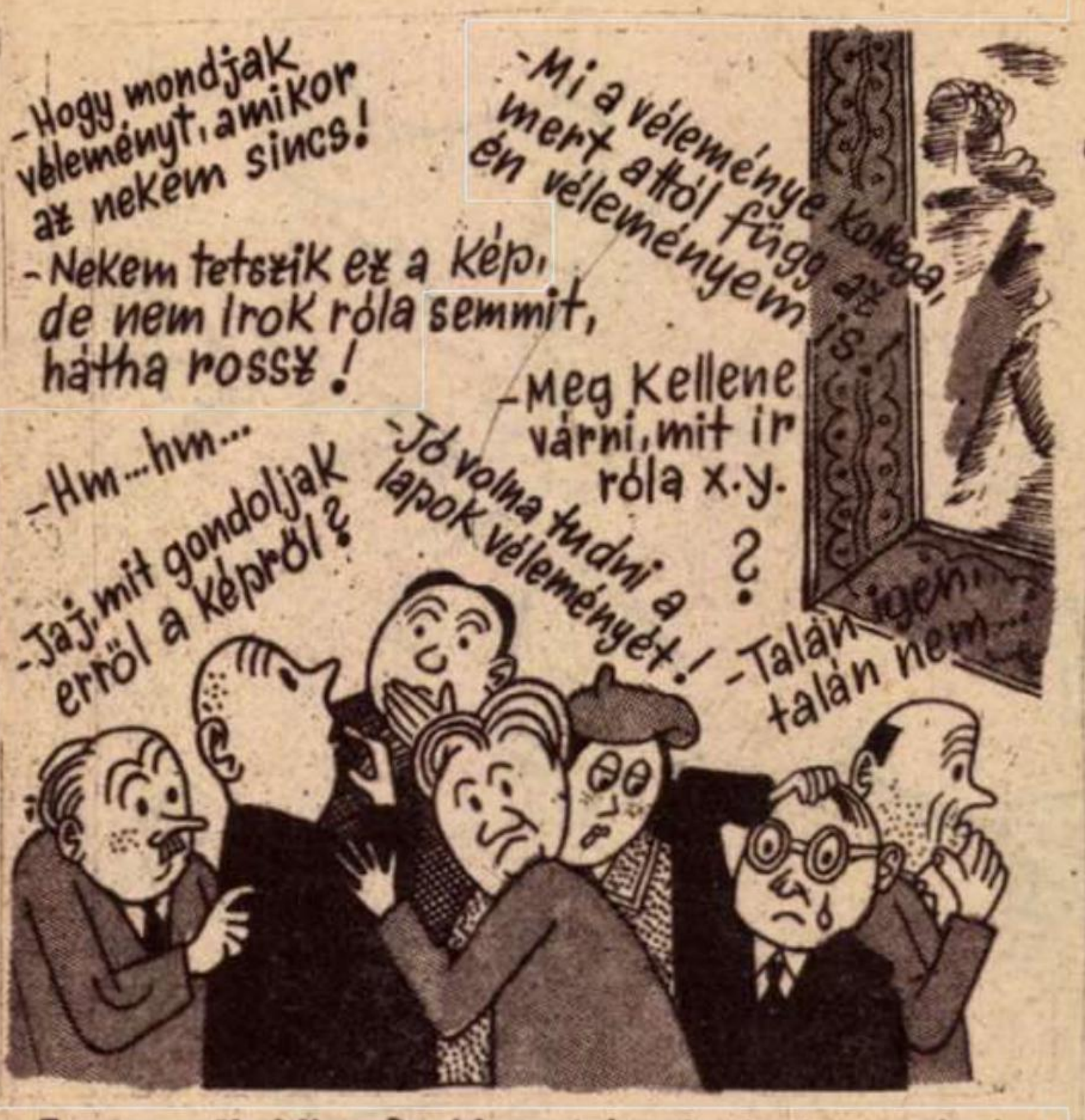
-Hogy mondjak véleményt, amikor az nekem sincs!
-Nekem tetszik ez a kép, de nem írok róla semmit, hátha rossz!
-Mi a véleménye kolléga, mert attól függ az én véleményem is!
-Meg kellene várni, mit ír róla x.y.
-Hm...hm...
-Jaj, mit gondoljak erről a képről?
-Jó volna tudni a lapok véleményét!
?
-Talán igen, talán nem...

Egyes műkritikusok bizonytalanok és lemaradnak a művekben mutatkozó eredmények mögött.

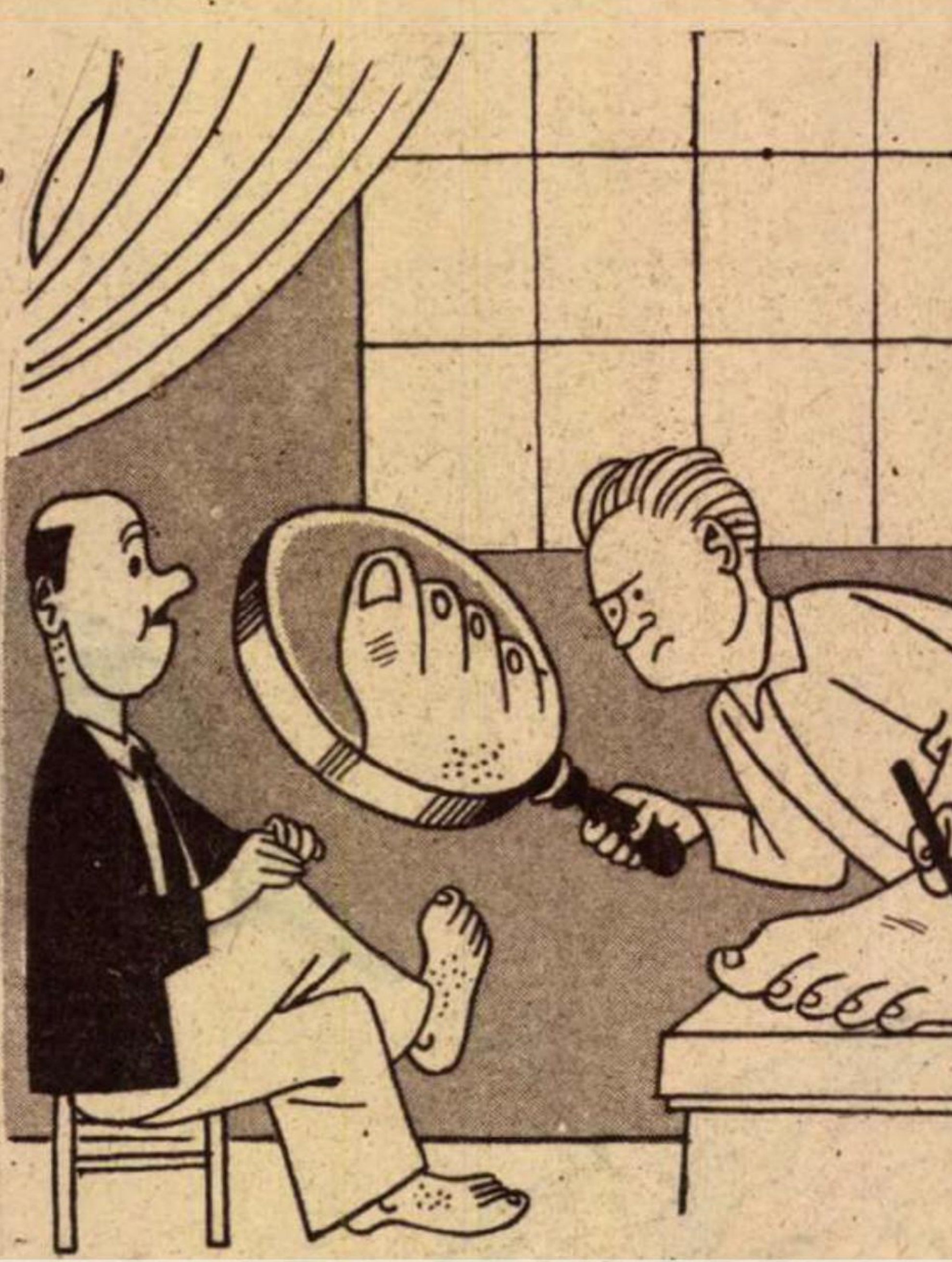

A szobrászok mechanikus munkát végeznek, mert sok nagyméretű szoborra kapnak megbízást.

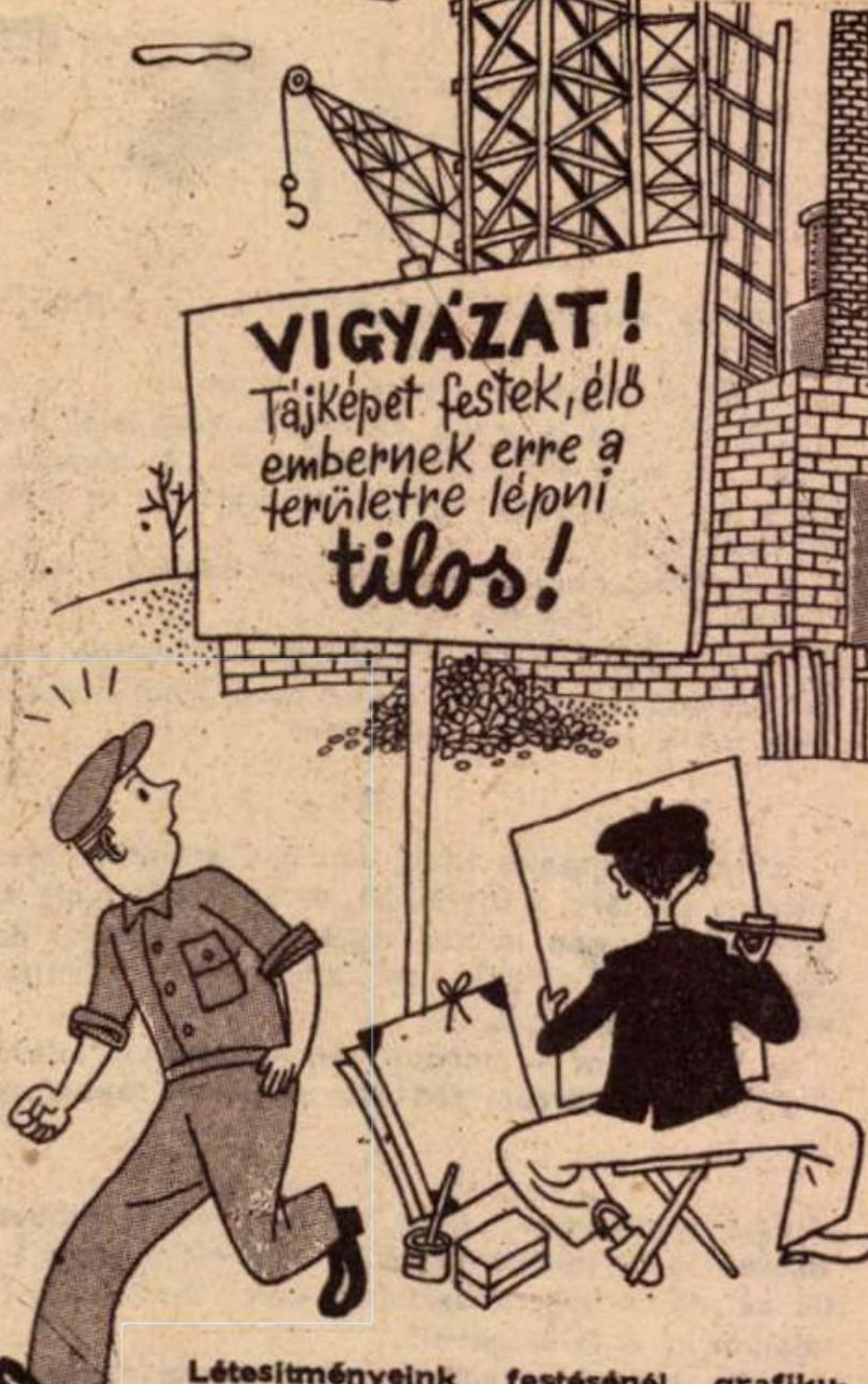
VIGYÁZAT!
Tájképet festek, élő embernek erre a területre lépni tilos!

Létesitményeink festésénél grafikusaink húzódoznak az emberábrázolástól.

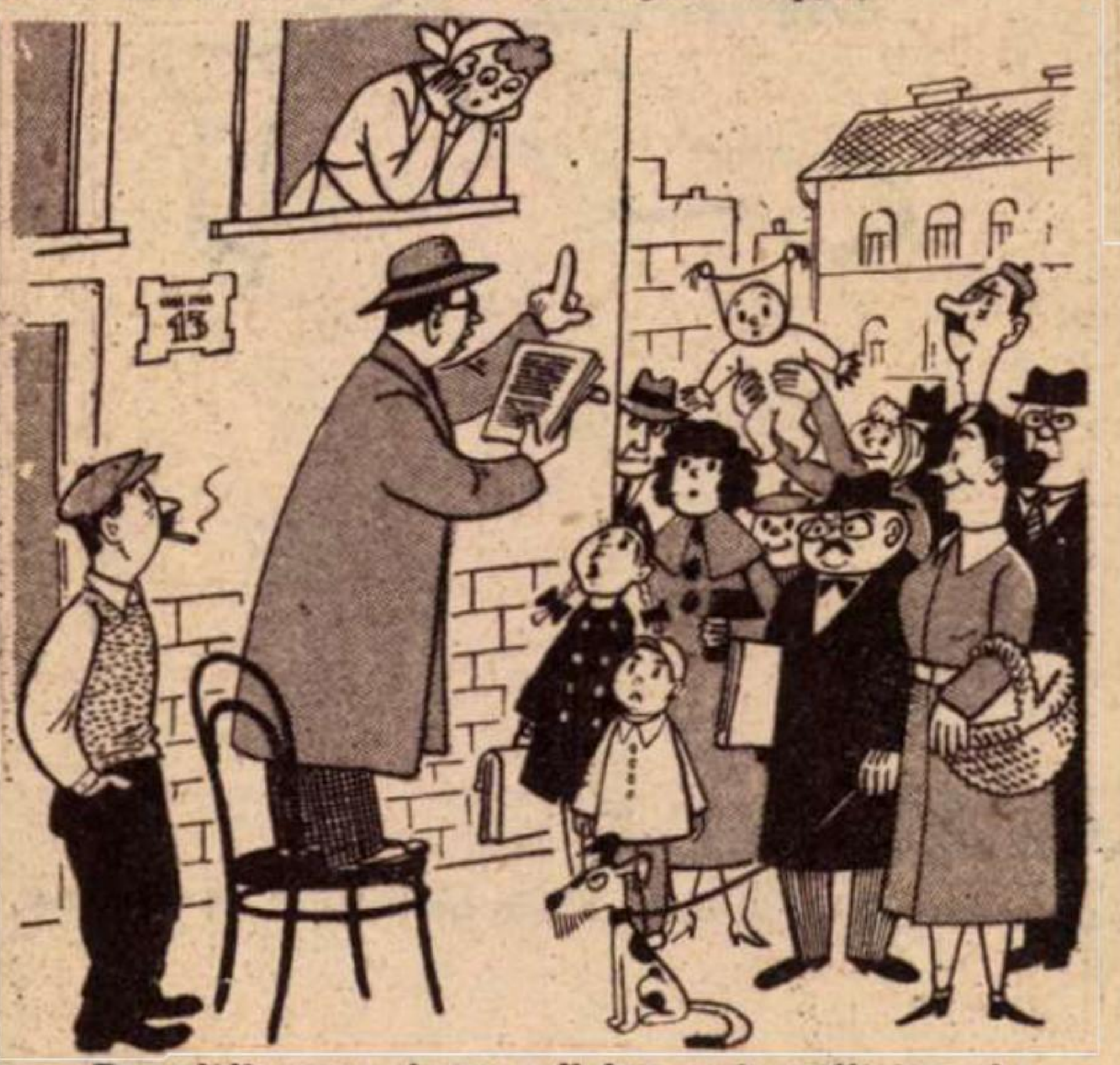

— Engedjék meg, hogy néhány szót szóljak a karikatúra problémáiról!
— Miért itt beszél erről?
— Mert a képzőművészeti tanácskozáson nem hagytak szóhozjutni!

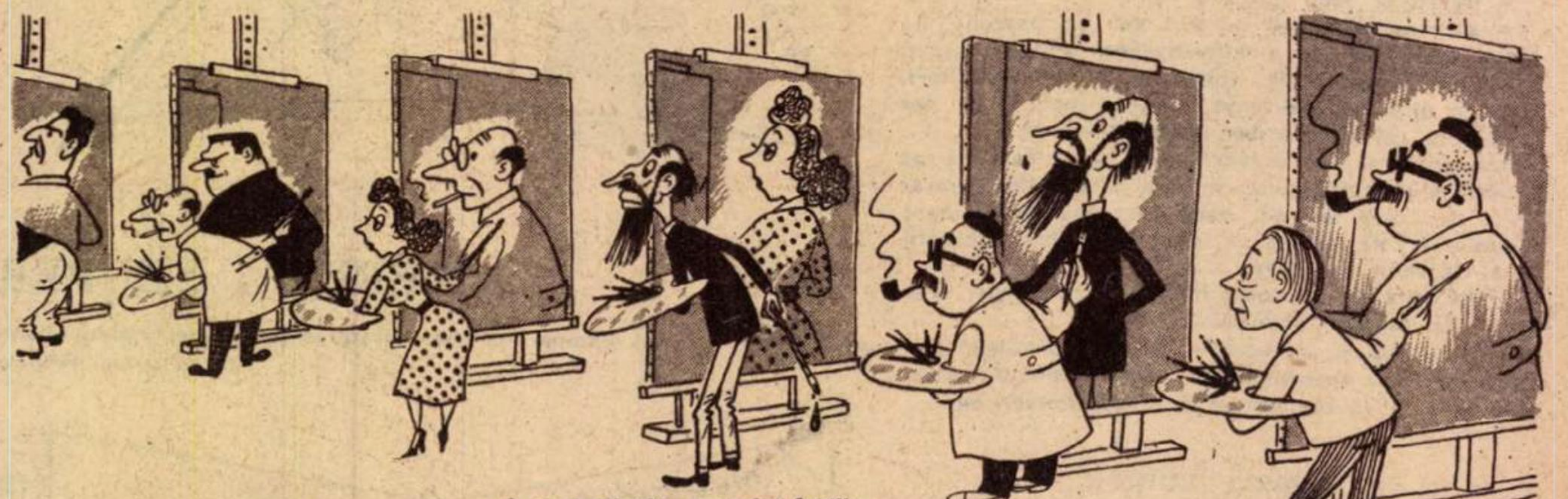

A portretisták egymást festik.

LE A BÜRÖKRÁCIÁVAL!

Két párna

A Földkotró Vállalat gondnoka vagyok. Betegszobát állitunk fel és két párnára van szükségünk. Először a Budapesti Nagyáruházba mentem, de ott nem kaptam. A Szivárvány Áruházba küldtek. Onnan a Röltexhez irányitottak. Itt megvettem az ágyravaló viaszosvásznat. Azt a tanácsot kaptam, hogy a párnák ügyében a Madách-téri Röltexnél próbálkozzam. Ezt az utat is hiába tettem meg: itt a Marx-téri fiókot ajánlották. A Marx-téren kijelentették, hogy csak 100 forint értéken aluli árut adhatnak ki.

Párnát itt sem kaptam, csak tanácsot. Elküldtek a Kigyó-utca 4. szám alatti 4-es Röltexbe, mert ott állitólag elszámolási csekkre kiadják a két párnát. A Kigyó-utcában kiutalást kértek. Kijelentették, hogy vállalatnak nem adhatnak ki párnát, csak akkor, ha a két párna vásárlása szerepel a negyedévi tervben. Megtudtam, hogy mint magánvevő, megkaphatnám a két párnát. A vállalat azonban csak úgy szerezheti be, ha kiutalása van, a Divatáru Nagykereskedelmi Vállalattól. Javasolták, hogy írjak megrendelőlevelet és menjek el a Wekerle Sándor utca 8-ba, a Nagykereskedelmihez.

Az eddigiekkel két nap telt el. Harmadnap elmentem a megrendelőlevéllel a Wekerle Sándor-utcába. Itt is hiába jelentkeztem. Tudtomra adták, hogy a fejpárna az Éva-utca 22. szám alatti fehérneműosztályhoz tartozik. Onnan a Belker ruházati főosztályhoz küldtek. A Belker első kérdése ez volt: „Benne van a tervben?" Megmagyaráztam, hogy három hónappal ezelőtt készült a terv és akkor még nem tudtuk, hogy márciusban két párnára lesz szükségünk. A Földkotró felettes hatóságához, a Közlekedési Minisztérium Ellátási Igazgatóságához irányitottak. Ott részletesen elmondtam eddigi sikertelen történetét útjaimnak. Jót nevettek és percek alatt igazolták a két párna beszerzésének fontosságát. Visszamentem az Éva-utcába, ahonnan az Arany János-utca 32. sz. alatti központba küldtek. Itt se adták ki. Újból elmentem a Röltex 4-es számú üzletébe, de ez az utam is hiábavaló volt, mert vissza akartak küldeni az Arany János-utcába.

Feladtam a harcot. A négynapos próbálkozás után jelentettem a vállalat vezetőségének, hogy mindenütt a 2500—8/0. T.—1953. sz. rendeletre hivatkoznak.

Ez a története annak a szomorú ténynek, hogy a Földkotró Vállalat betegszobája párna nélkül maradt.

Kmetty Gyula
VIII., Kálvária-tér 18.

A mádi vödör

Mádon van egy kút, amelyet rozmaring-kútnak hivnak. Ezt a kutat tatarozták és mindenkinek, aki a kút körzetéhez tartozik, 30 forinttal kellett hozzájárulnia a javitás költségeihez. Én is lefizettem a 30 forintot. Nemrégiben megfáztam és anyósomat küldtem a kútra vizért. Amikor Tóth Ferenc, a Tanács dolgozója meglátta anyósomat, odalépett hozzá és elvette tőle a vedret. Kijelentette, hogy addig nem adja vissza, amig 30 forintot nem fizet. Anyósom 75 éves öregasszony, teljesen keresetképtelen, tehát nem tud fizetni. Különben sem használja a kutat, helyettem ment oda. Most az a helyzet, hogy befizettem a kútdijat, mégis elkobozták a vedremet és vizhez sem juthatok. Én sem vagyok abban a helyzetben, hogy kétszer fizessek, mert két kisgyermekemet kell eltartanom. A harmadikat most várom. Mosnom, főznöm kellene, de nem jutok vizhez. Nem hiszem, hogy a mádi Tanácsnak joga van elkobozni annak a községi lakosnak a vedrét, aki hozzájárult a kút átépitésének költségeihez.

Holczmann Ferencné
Mád

Iskola Gödreszentmártonban

Erdőkkel, hegyekkel van körülvéve a mi iskolánk. A szomszéd faluba csak keservesen lehet eljutni kocsival, mert meredek hegyet kell megmászni. A pécsi Mecsek-Nyugati Erdőgazdaság igazgatóságától 4 köbméter dorongfát kértem. Megjelöltem egy helyet, ahonnan könnyen elszállithattuk volna. Ez a hely az iskolától mindössze három kilométernyire van és ott 300 köbméter fát tárolnak. A gazdaság kiutalta a fát, de nem a megjelölt helyről, hanem Bakóczán túlról, tőlünk 14 kilométer távolságból. Természetesen a fuvarköltség így nagyon magas. Háromszorosa a fa árának. A kiutaláshoz furcsa indokolást küldött a Gazdaság. Azt írták, hogy a közelben lévő fa a tőlünk 45 kilométernyire levő pécsi dolgozóknak kell. Ez érthetetlen! Miért kell nekünk 14 kilométerre menni a fáért és miért kell a pécsieknek 45 kilométert utazniok, hogy fához jussanak? Ez több mint bürokrácia!

Barátosi Lénárt Lajos ig.

Mi a nadrág?

A Kereskedelmi Továbbképző Szakkönyvtár „Áruismeret" cimű sorozatában „Ruházati áruismeret" címen könyv jelent meg. A 102-ik oldalon a „Szóló nadrág és szóló zakó" című fejezetben az alábbiakat olvashatjuk:

„A szóló pantallók: Fő jellegzetességük, hogy deréktól a láb tagozódásáig egykörben, a tagózódástól a cipőig két szárra ágazódva, lefelé szűkülve, két körben fedik a testet. A derék és comb közötti részben — hasközépen — 4 gombbal, ill. gomblyukkal ellátott hasitékkal záródnak."

Ezen meghatározás szerint megállapitottam, hogy igen sok férfinadrág nem nevezhető nadrágnak, mivel a hasközépen 5 gomb van, s ugyancsak nem nadrág a nők által viselt nadrág sem, mivel sem hasiték, sem pedig 4 gomb nincs rajta.

Ugyancsak megállapitottam azt is, hogy a nadrág szára nem két kör, hanem legjobb esetben elipszis volna, ha már ragaszkodnánk a mértani meghatározáshoz.

Véleményem szerint sokkal helyesebb volna, ha a szakkönyvek közérthető nyelven fejezném ki magukat.

Végül még csak azt akarom megjegyezni, hogy úgy a nadrág, mint a zakó néma. Ezért „szólónak" nevezni indokolatlan.

A Szakkönyvtár olvasója

Panaszkodik az anyakönyvvézető

A Belügyminisztérium 9/1953. sz. anyakönyvi utasitása szerint bejegyzést csak fekete tintával szabad eszközölni. A békéscsabai 21. sz. megyei papirüzletben fekete tintát vásároltam, de amikor irni kezdtem, kitűnt, hogy a tinta nem fekete, hanem kék. Újra elmentem a boltba, ismét feketetintát kértem, megint azt mondták, hogy fekete, de ez is kék volt. A boltvezető ugyan azt állitotta, hogy a tinta száradás után megfeketedik, de az én tintám nem akar kaméleon lenni, nem változik feketére. Úgy látszik, nem olvasta el a 9/1953. sz. anyakönyvi utasitást. Helyes lenne, ha feketetintát is árulnának, — ha csak ilyen tintával szabad az anyakönyvbe irni az adatokat.

Czifra György
anyakönyvvezető
Almáskamarás

Nehéz rá felelni

A Központi Statisztikai Hivatal elnöke 6345/1953. E. sz. megjelöléssel statisztikai kérdőíveket küldött a vállalatoknak. A kérdőívek egyik pontja így hangzik:

„V. 1953. január 31-én mennyi volt a 2, vagy ennél több 14 év alatti gyermekes anyák száma?"

Nem hiszem, hogy a vállalatok könnyen tudnak erre az elnöki felszólításra válaszolni.

Mávaut Autóbuszközlekedési V.
Schwarz Mihály
XIII., Tisza-u. 11.

Ludas Matyi elintézte

A „Filmet Dudarra!" cimű közleménnyel kapcsolatban megállapitottuk, hogy a január 10—11-re, valamint január 17—18-ra Dudarra szánt filmkópiák vállalatunk hibájából kifolyólag Bodajkra kerültek. Megtettük a szükséges intézkedéseket, hogy hasonló hibák ne fordulhassanak elő.

Mozgóképforgalmazási Vállalat
Sós Frigyes igazgató

A Ludas Matyi 1952 október 23-i számában közlemény jelent meg, amely a Vasutas Szakszervezeti Társadalombiztositási Központ receptűrlapjaival foglalakozik. Az űrlapok valóban célszerűtlenek. Azóta már megfelelő nagyságú és elegendő hasznos térrel ellátott vényűrlapok kerültek forgalomba.

Egészségügyi Minisztérium
dr. Halász Jenő
osztályvezető

*

Tudomásul vesszük, hogy a hibát orvosolták, csak azt furcsáljuk, hogy a kivizsgálás túlságosan sokáig tartott és október 23-i közleményünkre csak február 28-án kaptunk választ.

Az érdekeltek hozzászólnak

A Ludas Matyiban közlemény jelent meg arról, hogy az Egészségügyi Minisztérium a Szabad Föld szerkesztőségébe küldött levelet az Egészségügyi Minisztérium egyik dolgozójának, dr. Buga Lászlónak. Buga dr. a Szabad Föld orvos-tanácsadója is és erre a levélre a szerkesztőségben volt szüksége. Különben is Buga dr. nem az Egészségügyi Minisztérium központi épületében, az Akadémia-utcában, hanem a másik épületben, a Sztálin-úton dolgozik.

Egészségügyi Minisztérium
Sajtócsoport

Bele lehet szédülni

A Tatabányai Szénbányászati Tröszttől a következő levelet kaptuk:

„T. Tb. XV. Akna Vállalatvezetőségének, Tatabánya. Előadó: Vermesi József, épitész, 8409. sz. Tárgy: Címzett Vállalat munkavállalóinak saját bányászházépitéshez szerszám és munkaládákhoz állvány és anyagtároló bódékhoz szükséges volt faanyagok Címzett Vállalatra arányosan jutó faanyag hányad Címzett Vállalat általi kiutalásának elrendelése."

A „Bányász sajátház" épitési akcióhoz f. é. szeptember elején kezdett és a BEM. Communalis Oszt.-nak alkalmazottai által felfalazott egy mintaházhoz, egyes aknavállalatok által rendelkezésre bocsátott, és 50 ház építéséhez már elégtelenül és végtelenül kevés néhány állványbakon és egy épület alapfalainak kitűző kifektetéséhez elegendő sem volt palló faanyagon kívül, anyagkeverő és habarcsfeldolgozó munkaládákhoz, mész-mészoltó és habarcskeverő ládákhoz, állványbakokhoz és cement és égetett mész eső elleni védelmére és transzportálható fabódékhoz és 40 drb. állványpalló céljára, a BEM. Communalis Osztálya rendeletére, a Tatabányai Anyagellátó Vállalat fatelepéről, az épülő 50 házhoz elegendő munkavégzési felszereléshez, az alább közölt faanyagokat kellett kivételezni, amelyekből a Tatbányai Szénszáll. és Szolg. V. üz. épit. karbantart. csop.-ja a Szénbányászati Tröszt rendeletére, a szükséges munkavégzési felszerelési tárgyakat elkészitette.

A levél lényege mindenesetre a fenti szörnymondat, amelyet mindeddig csak azért nem küldtünk el a Ludas Matyinak, mert ki kellett valamiképpen hámozni az értelmét és ez — érthetően — időt vett igénybe.

Másik küldeményünk egy kis használati utasitás, amelyet bányászaink az újonnan kiadott műanyag-sapkákkal kaptak. Ez a szövege:

Kezesség érte biztosság
felé ütés
csak ha „Stabi"-sapka
nem hideg-ba

Kérjük a Ludas Matyi széleskörű olvasótáborát, hogy mindkét rejtvényt igyekezzék megfejteni. Talán akkor végre megértjük a műanyag-sapkákkal küldött használati utasitást is.

Jó szerencsét!
Tatabányai XV-ös Aknák Vállalat
Anyag- és Széncsopprt

„Most szerencséd volt“

Ezt az örvendetes közlést naponta olvasom a villamosokon és naponta eltűnődöm azon, hogy mi igaz a hírből? A felirat fölötti rajzon ugyanis egy teljesen szétzilált, csapzotthajú, szakadt ruhájú műszaki értelmiség látható, aki úgy elnyúlik a sineken, mint a béka. Kalapja elgurult, irattáskájából foglalkozásának összes kellékei kiborultak, nadrágja úgy elhasadt, hogy műstoppoló legyen a talpán, aki abból mégegyszer felvehető ruházati cikket alkot. Póruljárt barátunk egyébként silány helyzetének megfelelő vad kétségbeeséssel nézi a kövezetet (ugyanis hason fekszik) és nyilván azon töpreng, hogy a gazdag magyar nyelv melyik ősrégi, de a modern életformák között is találóan ható káromkodásával fejezze ki mélységesen feldúlt lelkiállapotát. És mindezek alatt a megnyugtató megállapítás: „Most szerencséd volt.“

Hát isten tudja... Lehet, hogy engem az életben eddig elért sikereim kábítanak el, — de én valahogyan nagyobb igényekkel lépek fel a sorssal szemben. Engem — talán furcsa — de nem elégít ki az, ha összetörömzúzom magam, szétreped mindenem, elvesztem az ingóságaimat és a hegyibe még alaposan el is késem a munkahelyemről...

Maga a hallatlanul szerencsés baleset (mondhatnám jobbeset) bekövetkeztének oka és körülményei tekintetében egyébként a fifikus rajzoló a legsűrűbb bizonytalanságban tartja az embert. Egy pillanatig arra gondolunk, hogy talán az elrobogó villamosról ugrott le a szerencsés fickó s így sikerült neki a már leírt rendkívül kellemes szituációba kerülnie, de ha egy kicsit is tisztában vagyunk a tehetetlenségi erő és a szabad „esés“ törvényeivel, akkor ezt a megoldást el kell vetnünk. A sors kegyeltje ugyanis nem az elrobogó villamos irányában fekszik, ami fizikailag egyetlen elképzelhető következménye egy leugrásnak, hanem ellenkezőleg! A jármű és a főhős egymásnak undorral hátat, illetve talpat mutatnak, ami csak akkor képzelhető el, ha a villamos úgy ment, mintha jönne, vagy pedig ha műugró kedvencünk olyan titokzatos erőkkel rendelkezik, ami fittyet hány minden természettudományos gyakorlatnak. Jelzem, erre látszik mutatni az is, hogy két nadrágszára közül az lett rongyos, amelyik a levegőben van és nem az, amelyik a földet éri!

Maradna még egy lehetőség, nevezetesen az, hogy a villamosnak és az elhasalásnak a világon semmi közük nincs egymáshoz. Igen ám, de akkor, hol van itt a tanulság? Vajjon csak azt akarják tudomásomra hozni: összeverhetem magam akkor is, ha nem ugrálok villamosra? Ez kétségtelen, sőt köztudomású, de éppen ezért nem igényel kiplakatírozást, mert az ilyen buta véletlen ellen küzdeni alig lehet.

Mindezek után és ellenére is, — nem háborodom föl mértéken túl a dolgon. Elvégre megtörténhetett volna az is, hogy nem villamoshirdetésnyi nagyságban, hanem hirdető oszlopokra való hatalmas méretekben készíttetik el az ötletes szerkesztők a hasznos kis remekművet, ami már a papírtakarékosság súlyosabb arculegyintése lenne. S így végül is bele kell nyugodnunk abba, hogy legalább ezen a téren: most szerencsénk volt!

VIDRÁNYI ISTVÁN

Egy pesti színigazgató irodájában

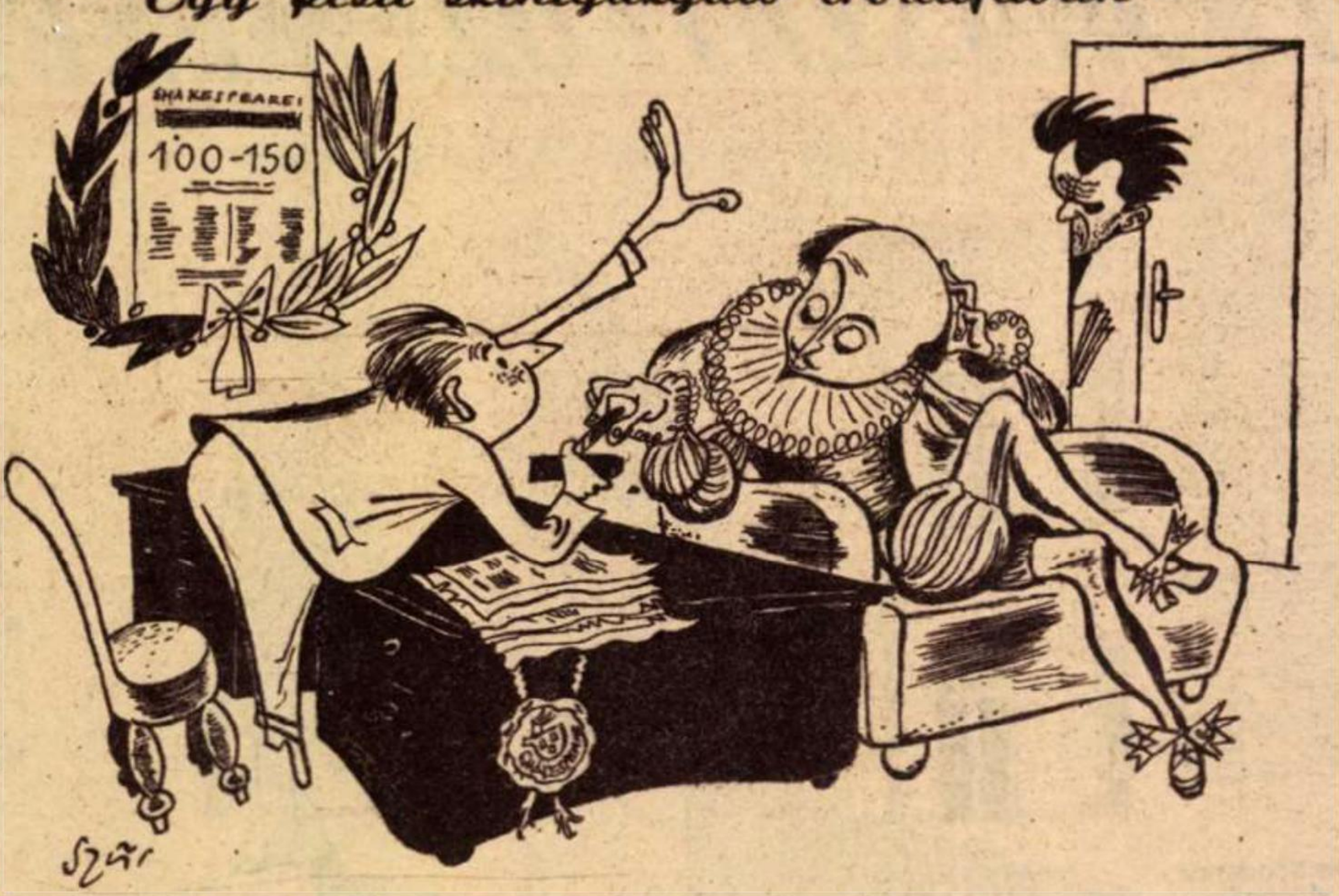

Élő író: Szabad? Hozhatom a darabomat?
Igazgató: Sajnos, csak klasszikusokat használhatok. Jöjjön úgy ötszáz év múlva...

Ahol nem késnek el a vetéssel

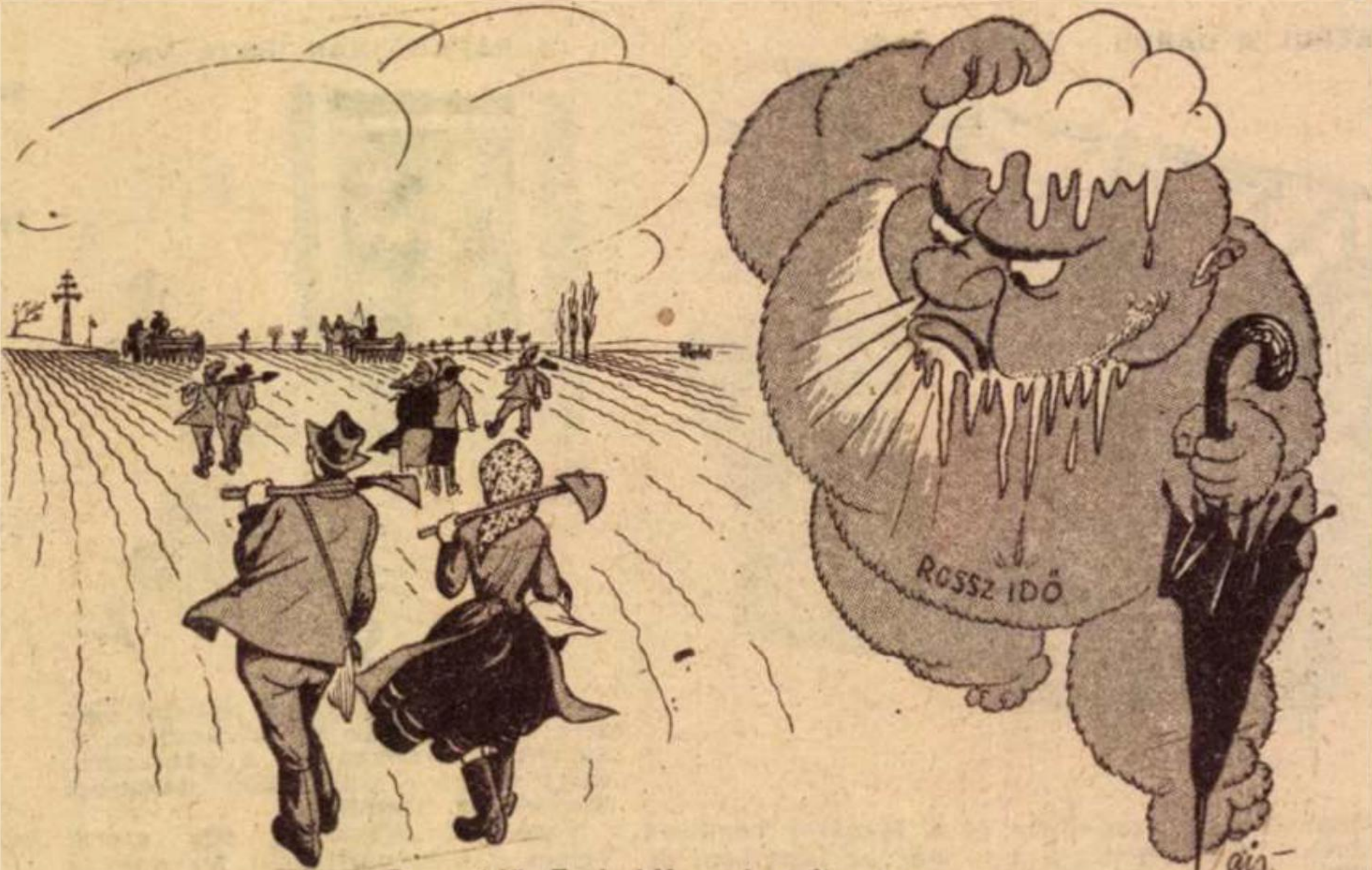

Rossz idő: Ezek kifognak rajtam...

A legifijabbak a közlekedési szabályokat gyakorolják

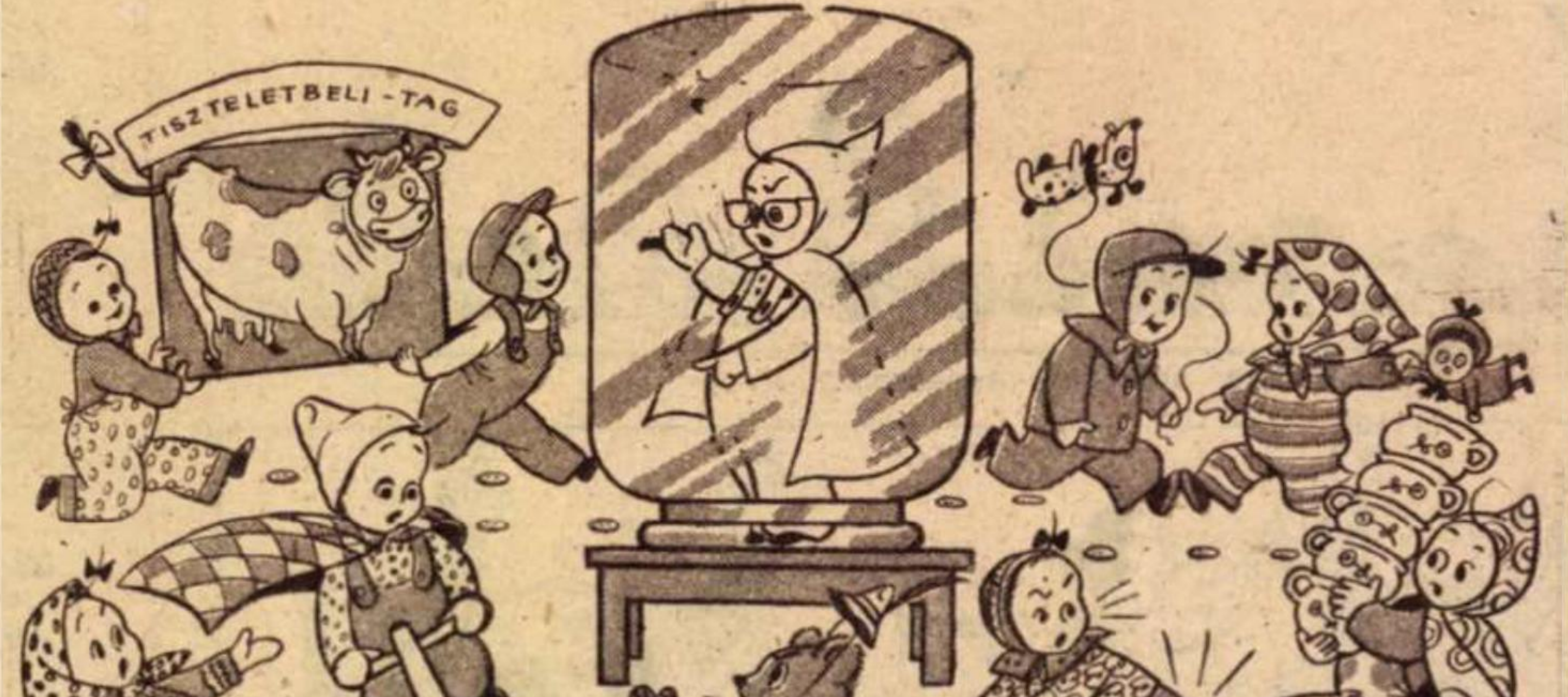

LÓSZEMLE SZENDEHELYEN

Elmondja egy ló

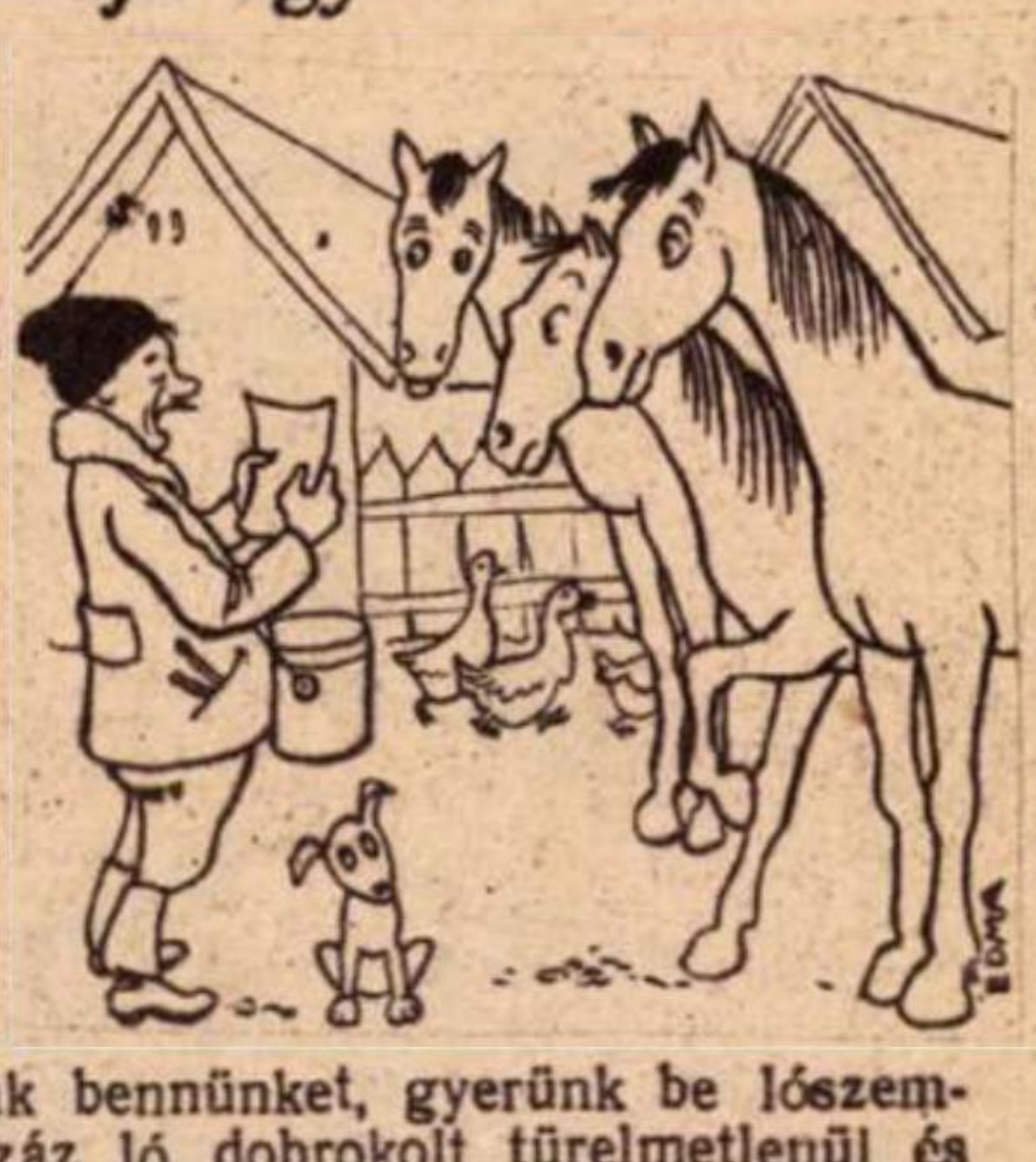

Elmondom, hogyan tettek lóvá Szendehelyen, ami igazán fölösleges fáradtság volt, hiszen már eredetileg is ló voltam. Kidobolták, hogy február 10-én, lószemle. Jól van, bólintottam a többi szendehelyi és katalinpusztai lovakkal együtt, ott leszünk, noha most egy kicsit be vagyunk fogva a tavaszi munkáknál. Meg is jelentünk időre. Tizenhét eke szántott kint a határban, kifogtak bennünket, gyerünk be lószemlére! Bent már vagy száz ló dobrokolt türelmetlenül és vagy harminc ember káromkodott türelmesen.

— Mi újság? — kérdeztem az egyik lótól.

— Nem jön az állatorvos — felelte bosszúsan. — Rengeteg időt fogunk veszíteni. Pedig jobb nyeríteni, mint veszíteni — tette hozzá bölcselkedve.

— Mindjárt itthagyom az egészet — mondta mérgesen egy másik ló.

— Akkor átesnél a sajátmagad másik oldalára — csitították a többiek. — Türelem, mindjárt jön az állatorvos!

Akik ezt mondták, jó lovak voltak, de rossz jósok. Az órák teltek-multak, a lovak álltak, a káromkodások szálltak, de az állatorvos nem jött. Akkor érkezett oda Ludas Matyi. Biza József, Szalai Béla mezőgazdasági előadó, Bach János bácsi az első típusú csoportból, a kis Neumann Jóska gyerek, aki Katalinpusztáról jött át két lóval, meg Wirschinger Mária szövetkezeti adminisztrátor, mind köréje tódultak és ugyancsak magyarázták, hogy ez nem járja, amikor minden perc drága a tavaszi munkában, így pazarolni a drága időt. De a legjobbat mégiscsak én mondtam.

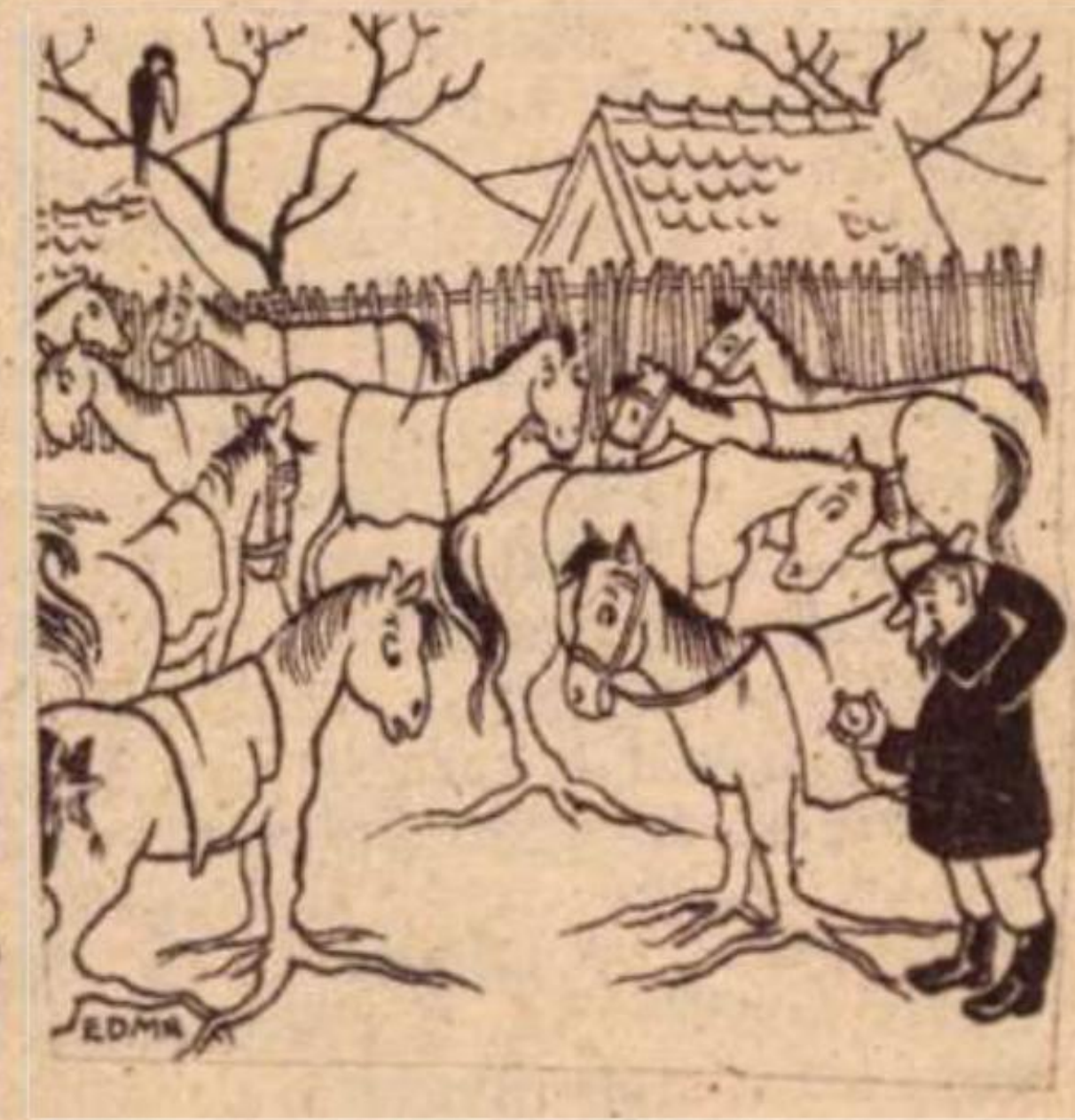

— Most mondták — közöltem — hogy mehetünk dolgunkra, elmarad a lószemle, hiába töltöttük itt a drága időnket. De most egy fodrász kéne.

— Minek? — csodálkozott mindenki.

— Mert nekem kinőtt a szakállam a várakozásban és valakinek emiatt egy alapos fejmosás kell...

Ahol „tervszerű előrelátással“ dolgoznak

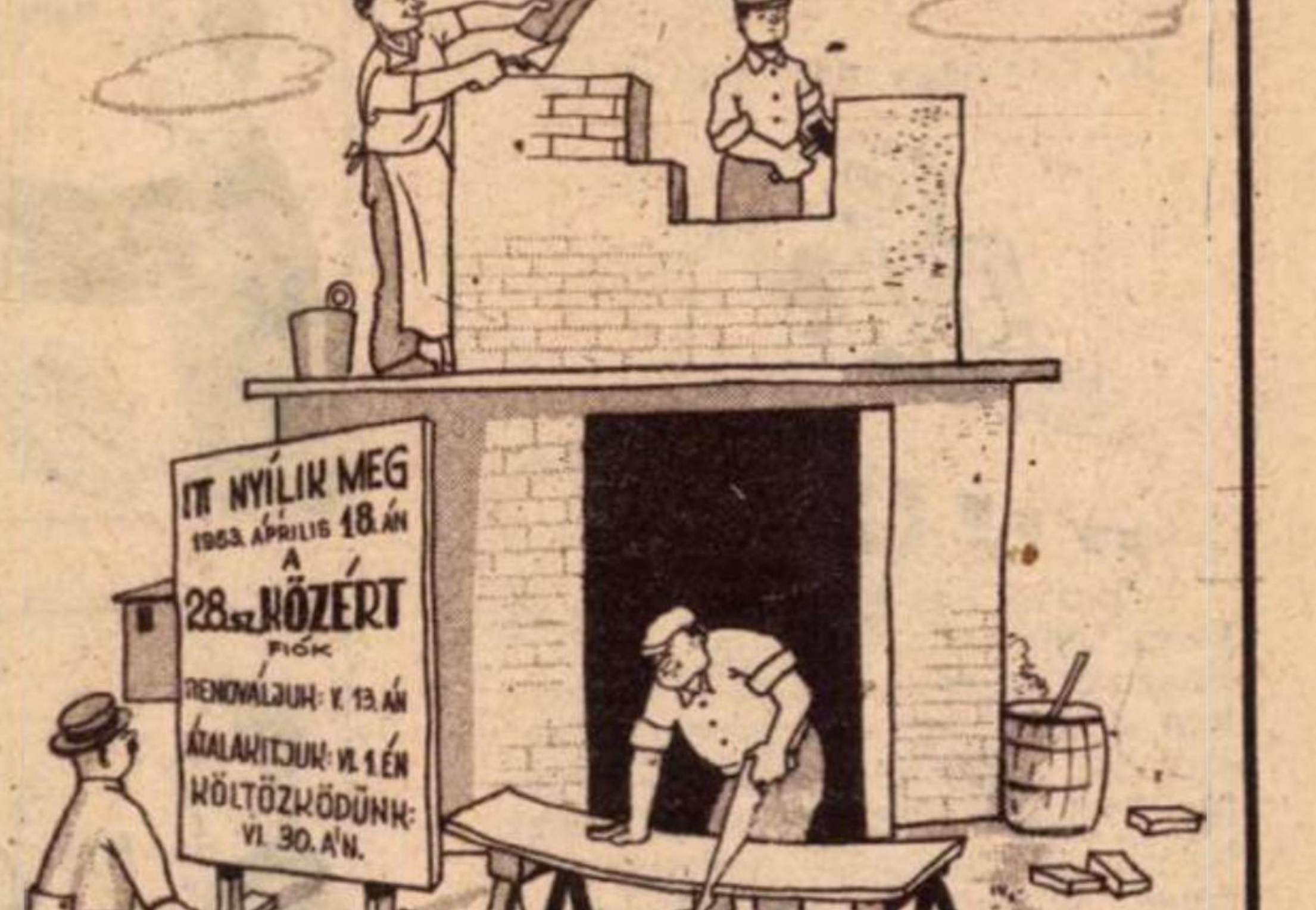

Darvas Szilárd:

Hiúság

Ideges, türelmetlen és mozgékony ember lévén, nem szívesen járok borbélyhoz. Egyként únom a várakozást és a hajtalanítási műtét alatti ücsörgést, épp ezért rendszerint összegyüjtöm fejemen a hajat és úgy viszem a műhelybe, mint mosásba a szennyest, gondosan ügyelve, hogy az előírt öt kiló meglegyen.

Talán ezért is van, hogy eddig a borbélyok bizonyos tartózkodással kezeltek, egyszer a fülembe is belenyírtak, de ez már rég volt.

Ilyen előzmények után léptem át az elmult hetek egyikén a körúti szövetkezeti bolt küszöbét, ahol a kiváló szakemberek megszámlálhatatlan sora csattogtatta az ollót halálraitélt hajzatok felett. Imponáló gyorsasággal cserélődtek a fejek, bebizonyítva itt is a nagyüzemi gazdálkodás előnyeit. Annál inkább módomban volt ezt értékelni, mert legutóbb könnyelműen egy maszekborbélyhoz tértem be, aki a legkezdetlegesebb módon maga gazdálkodott öt hold kundsafton. Először engem kezdett nyirni, azalatt a felesége beszappanozott egy másik áldozatot, miértis gyorsan átszaladt ahhoz borotválni. Közben lebonyolított még vagy négy fejmosást, időnként visszatérve rám, mert az én fejem jelentette neki a pihenést a rumliban. Körülbelül ötször kezdett hozzám, de mindig elfelejtette, hol hagyott abba, az ő feje se volt káptalan és az enyém se lett rendesen megnyírva.

Szóval itt mindennek nyoma se volt, percek alatt felszántottak vagy negyven fejet, olyan keresztsoros nyírás folyt, hogy öröm volt nézni. Engem is igen hamar műsorra tűztek s az egész ügy miben sem különbözött volna a szokványos fodrászati műveletektől, ha a hozzám beosztott mester munkája végeztével a következő meglepő kijelentést nem teszi, szeretettel simítva végig megmaradt fürtjeimet:

— Ilyen hajjal szivesen indulnék a májusi versenyen, ha rá tetszene érni...

Hadd jegyezzem meg közbevetőleg, hogy külsőmet illetően dicséret dolgában nem vagyok túlságosan elkényeztetve. Épp ezért érthető, ha a szembenlevő tükör tanúsága szerint büszke pír öntötte el arcomat s meghatott zavaromban csak ennyit tudtam dadogni:

— Mért? Milyen hajak vannak?

— Ó, — mondta könnyed mosollyal — önnek némi szakértelemmel kéne rendelkeznie ahhoz, hogy ezt megmagyarázhassam. De — tette hozzá — ez az a haj, amibe az embernek akkor sincs szive belevágni, ha nagyon siet...

•

Utána elgondolkozva ballagtam a szerkesztőség felé. Hajamra gondoltam, melyet lassan negyvennégy éve hordok, anélkül, hogy tisztában lennék valódi értékével. Művész kezébe kellett kerülnie, aki első pillantásra meglátja a különbséget a hamis és a drágakő közt, megnyitva előttem az utat a dicsőség, hír és népszerűség felé. Szinte láttam már magam a fodrászok májusi versenyén, izgatott szemek kereszttüzében, amint csodálatos copfom egy-egy loknija a földre hull, miközben magam is megbabonázva nézem a szemembe szitáló szálakat. S gőgösen emelem magasba a hajvágási maradványok ellen folytatott harcban díjat nyert típikus és mégsem sematikus fejemet...

Ily gondolatok közt értem munkahelyemre, megemelve a kartársak előtt kalapom s felfedve azt a hajat, amely még ki se hűlt a rászórt hajszesztől és dicséretektől. S lám, az ármány máris dolgozni kezdett.

— Mi az, birkanyírás volt? — kérdezték kórusban.

Végignéztem a sok tucathajon, egy sem akadt köztük, amely akárcsak az elődöntőig jutna. Próbáltam megmagyarázni nekik a nagy felfedezést, hogy miként a zenei zseniknek abszolut hallásuk, nekem abszolut hajam van, idéztem a fodrász szakszerű véleményét s hogy komolyan latolgatom a versenyben való indulás esélyeit...

Ostoba kacajra fakadtak. Az irigység és megnemértés valóságos orgiát ült.

•

Ezidőtájt kezdtem kalap nélkül járni, fittyet hányva a télvég dühének s a járókelők közkincsévé téve nem mindennapi hajamat. Sajnálattal állapítottam meg, hogy szélben nem mutat olyan jól, az érdeklődés teljes hiányát pedig hajkultúránk kezdetlegességének és az idevágó szakkönyvek elégtelenségének tudtam be. Sűrűn álltam meg egy-egy kirakat tükörüvege előtt, mintegy ellenőrizve azt a hajat, amely immár nem az enyém volt, hanem az egész emberiségé.

Fáradozásaimat siker koronázta, csakhamar olyan hurutra tettem szert, hogy nem annyira hajammal, mint inkább hörgésemmel vontam magamra a járókelők figyelmét. Kalaphoz szokott fejem nem bírta ki a hajam népszerűsítéséhez elengedhetetlenül szükséges fedetlenséget.

Ágynak estem, ahogy mondani szokták s míg feleségem ápolónői minőségben tett-vett köröttem s szidalmazott, hogy biztosan megint alulról fáztam fel, mert nem vagyok hajlandó két zoknit húzni, én ráemelve láztól csillogó tekintetemet, megkérdeztem:

— Milyennek találod a hajamat?

— Piszkos — mondta habozás nélkül.

S hogy megszabaduljak a láztól, egy ronda nagy barna kendővel dunsztba kötötte, teljesen láthatatlanná téve azt a hajat, amelybe egy borbélynak akkor sincs szive belevágni, ha nagyon siet.

Ludas Matyi a DIÓSGYŐRI KOHÁSZATI ÜZEMEKBEN

SZÖVEG:
Palásti László
RAJZ:
Sándor Károly

„MAGAS" KRITIKA

I. Két héttel ezelőtt

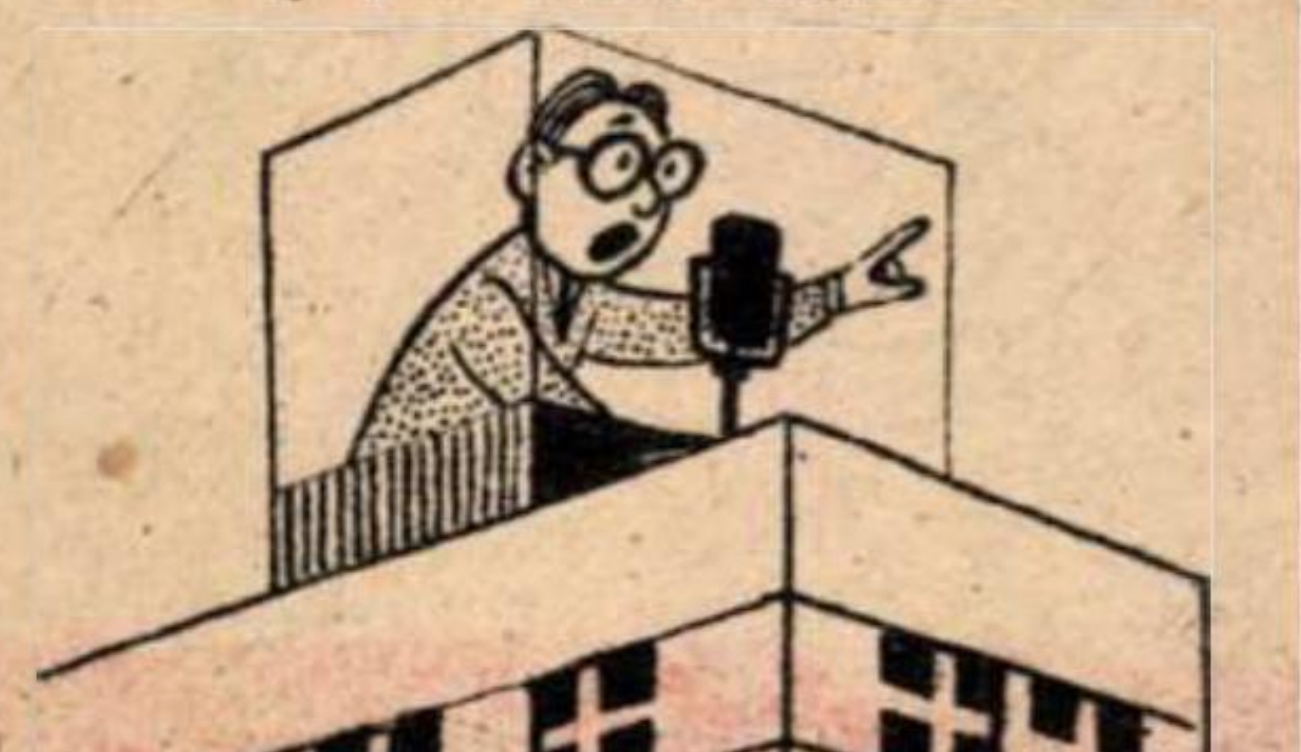

A transzformátorépület tetején négyemelet magasságban felépült az ország első diszpécser-tornya. A toronybeli diszpécser megafon segítségével az építkezéseket irányítja. A látogató akaratlanul is az Emke-sarok fölötti toronyban levő közlekedési irányítóra gondol.

Mi lenne, ha a diszpécser hasonló módon irányítaná a munkálatokat és nemcsak az építkezésre terjedne ki a figyelme? Ha ugyanolyan eréllyel figyelmeztetné a dolgozókat a hibákra, mint a közlekedés irányítója?

— Az a piroskendős szaktársnő — hallottuk volna két héttel ezelőtt — adagoljon több anyagot a felvonószalagra! Így kevés tégla jut el az építkezéshez! Ejnye, ejnye, de laza az együttműködés a termelőüzem és az építkezés között! Már megint a vasúti vágányra tárolták a bontásból kikerült tartóoszlopokat! Tartsunk kapcsolatot egymással! Ne keresztezzük egymás munkáját! Az a Martin, az a 3-as adhatna egy kicsit több anyagot a durvahengerdének! Ha ilyen keveset kap, nemsokára nem tud hengerelni! Az a rakodóbrigád ne tévessze össze a bugát a szénával! Nem úgy kell egymásradobálni az öntecsből előhengerelt acéltömböket, mint a szénát a kazalra. Így összekeverik az anyagminőségeket, aztán milyen nehéz lesz kiválogatni a szükségeset. Különösen, ha legalulra kerül! Az a művezető elvtárs, ott a nagyolvasztónál, álljon végre feladata magaslatára. Látom, javul a munka, de még mindig szervezetlenség tapasztalható! A 180 tonnás kemence építésénél gondoskodjanak tárolóhelyről! Ne tapossák sárba a homokot, cementet!

II. Tizennégy nap mulva . . .

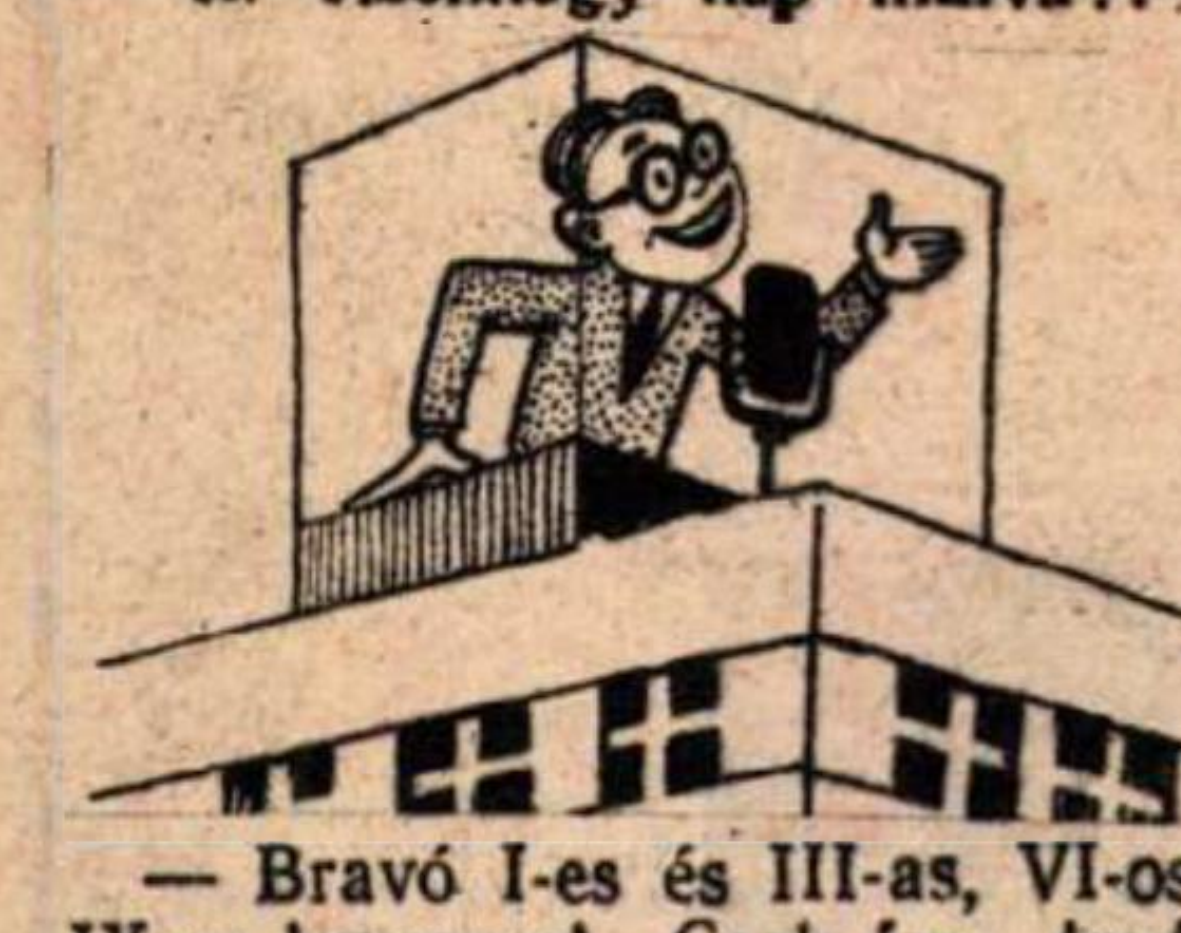

— Bravó I-es és III-as, VI-os és IX-es kemence! Csak így tovább! Használt az erős kritika! Most kaptam a hírt, hogy a nagyolvasztómű szombat reggeltől vasárnap reggelig 112,6 százalékra teljesítette napi tervét! A diósgyőri kohászok a munka új tetteivel mutatták meg, hogy igyekeznek behozni a lemaradást. Az a piroskendős szaktársnő is jobb munkamódszerrel dolgozik a felvonószalagnál! Így kell gyorsítani az építkezést!

III. Újabb két nap telt el . . .

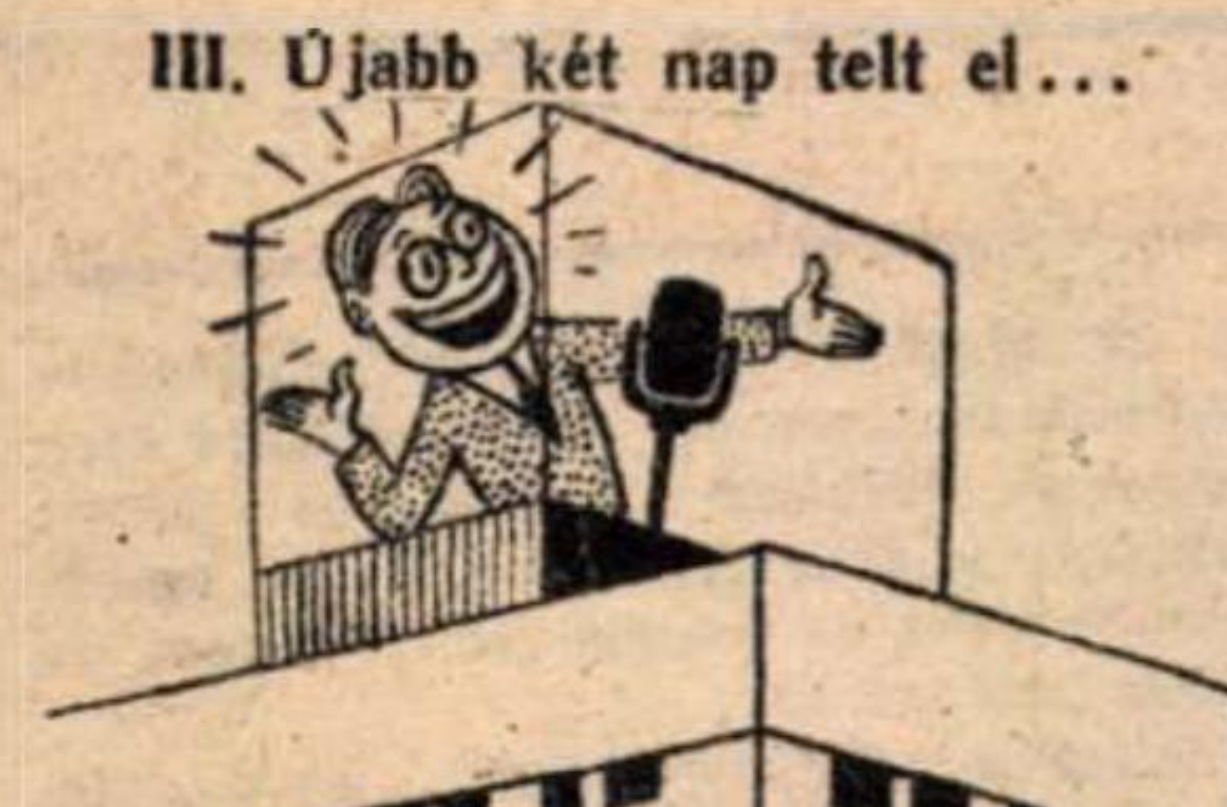

— Meg kell dicsérni a nagyolvasztó dolgozóit! Napról napra túlteljesítik a tervet. Úgy látom innen a toronyból, hogy Gácsi Miklós mérnök, a nagyolvasztó vezetője, Kókai István, a helyettese, Andresovszki János főművezető és Gönczi Károly üzemvezető ismét személyesen irányítják a munkát. Ez a helyes! Most kaptam meg telefonon a hétfői eredményt! Az év legjobb eredménye! 119,1 százalék! Csak így tovább! Így kell pótolni az évelejí lemaradást!

HARIS, A „TARTALÉKOS"

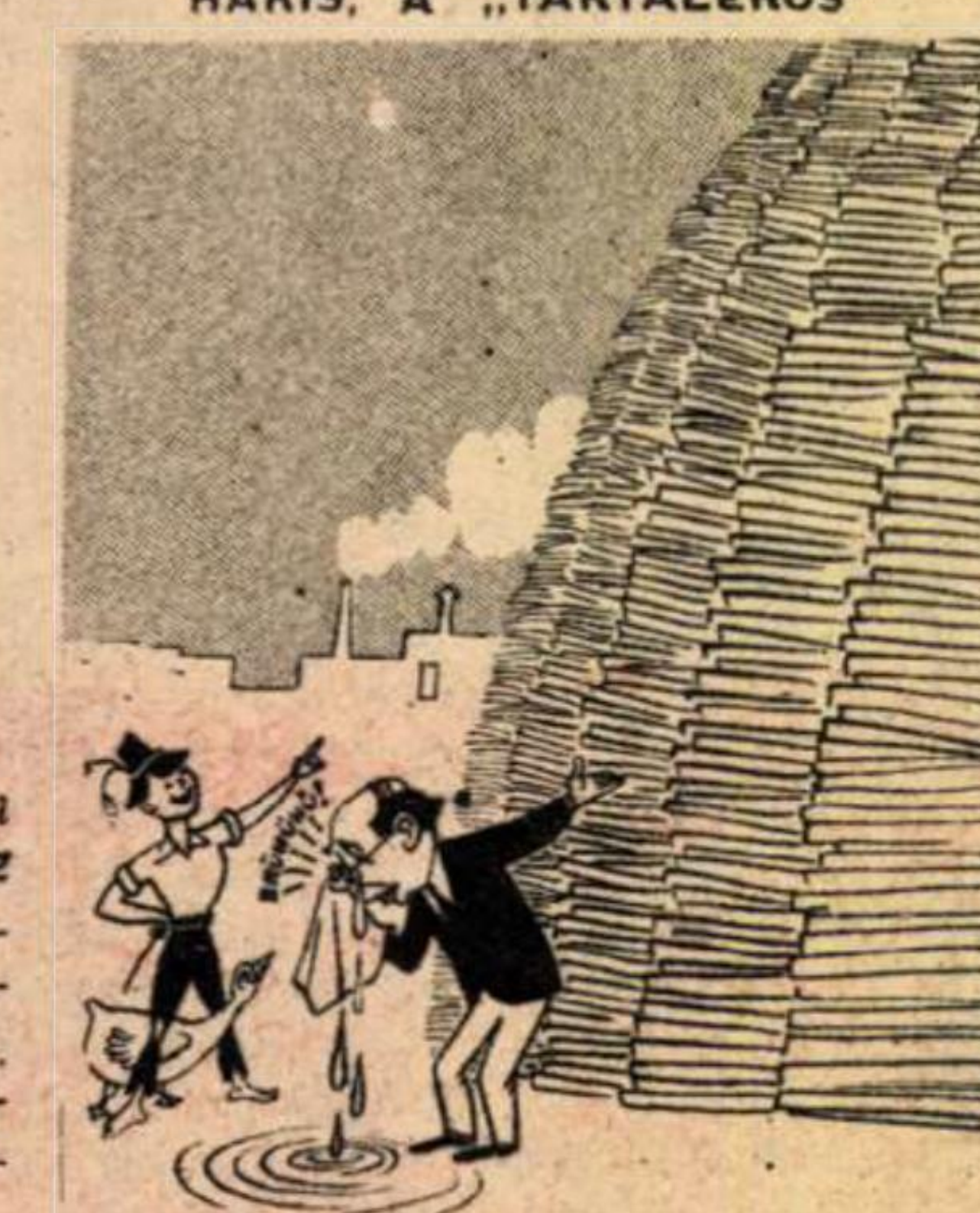

Haris Ferenc, a Finomhengerde vezetője a csarnok előtt sírdogál.

L. M.: Miért pityereg, Haris elvtárs?

H.: Nem kapok elég anyagot a Martintól.

L. M.: Hát ez a nagy halom micsoda?

H.: Ez semmi, ez csak tartalék . . .

KÉT ÖREG SZOBOR BESZÉLGET A KAPU ELŐTT

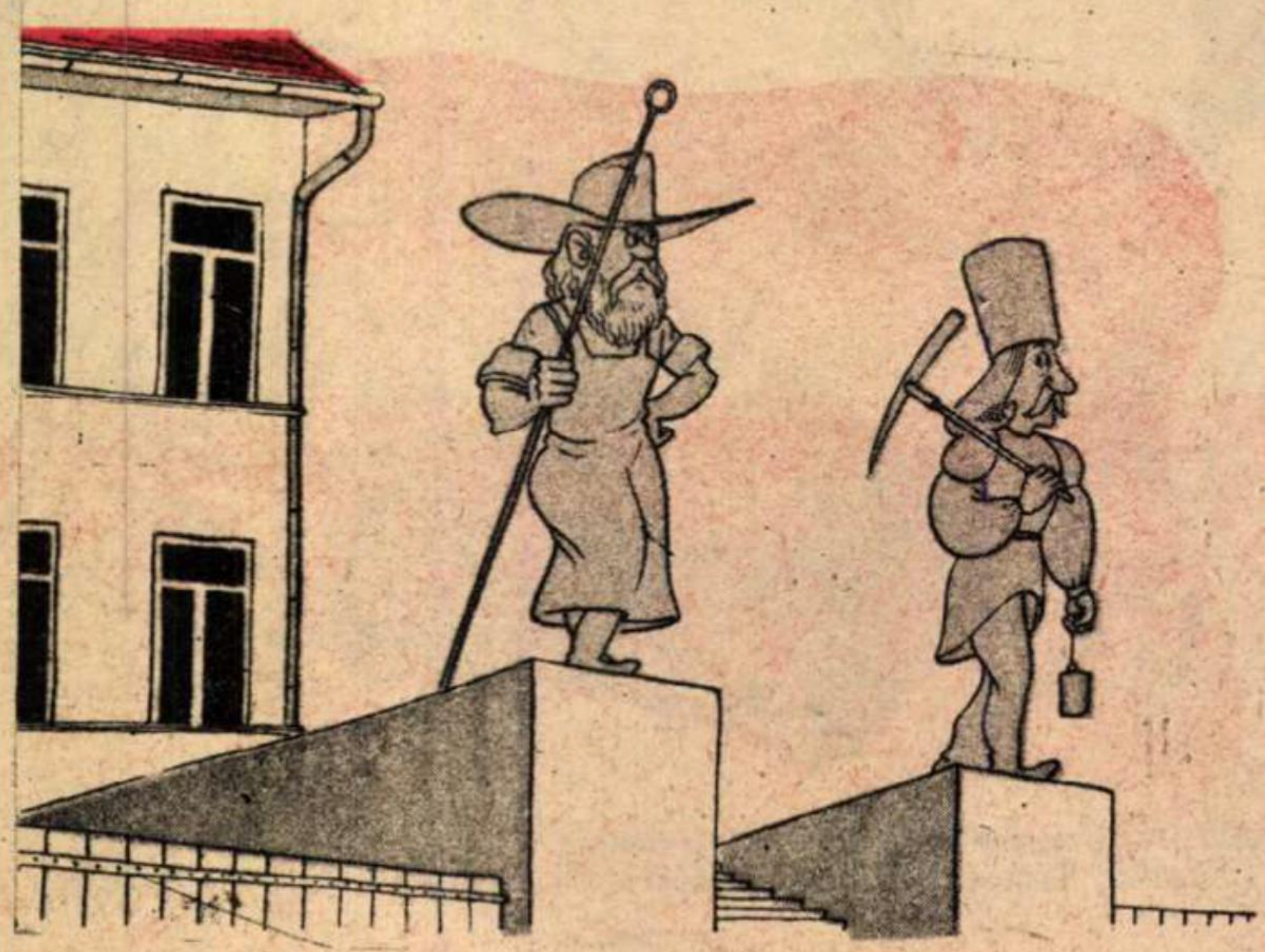

— Bányász szaktárs, itt bizony lemaradtak az év elején. Mit gondol, nem lenne jó, ha mi is nekigyürkőznénk?

MAGASAN REPÜL A DARUS — SZÉPEN SZÓL

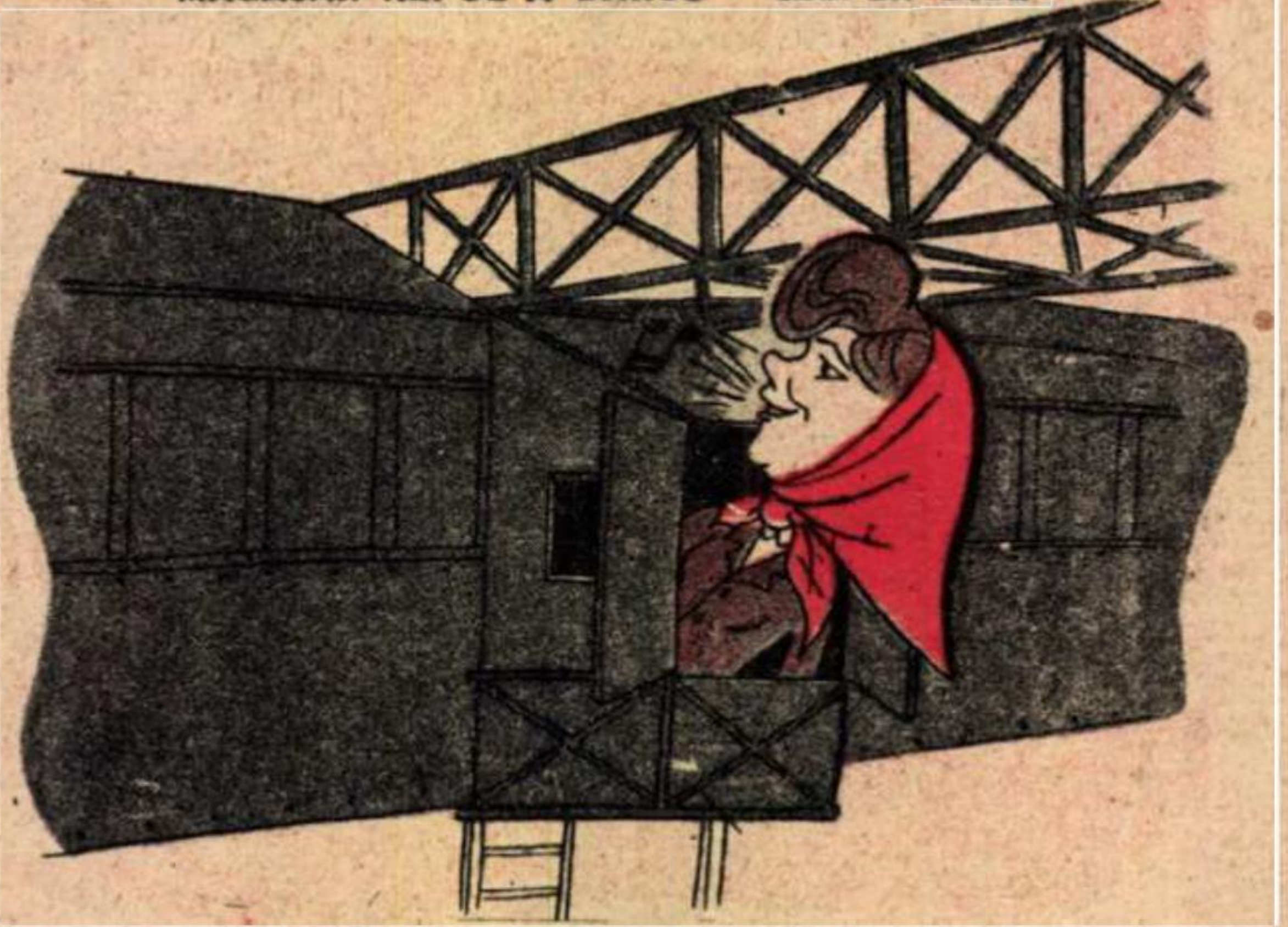

A darust Somogyi Ilonának hívják, tizenkilenc éves. Magasan repül és szépen szól, mert szépen énekel. Négy hónapja van már az üzemben, de azóta sem törődött vele a DISz és az énekkarnak sem lett tagja.

A PAPAGÁJNAK IGAZA VAN

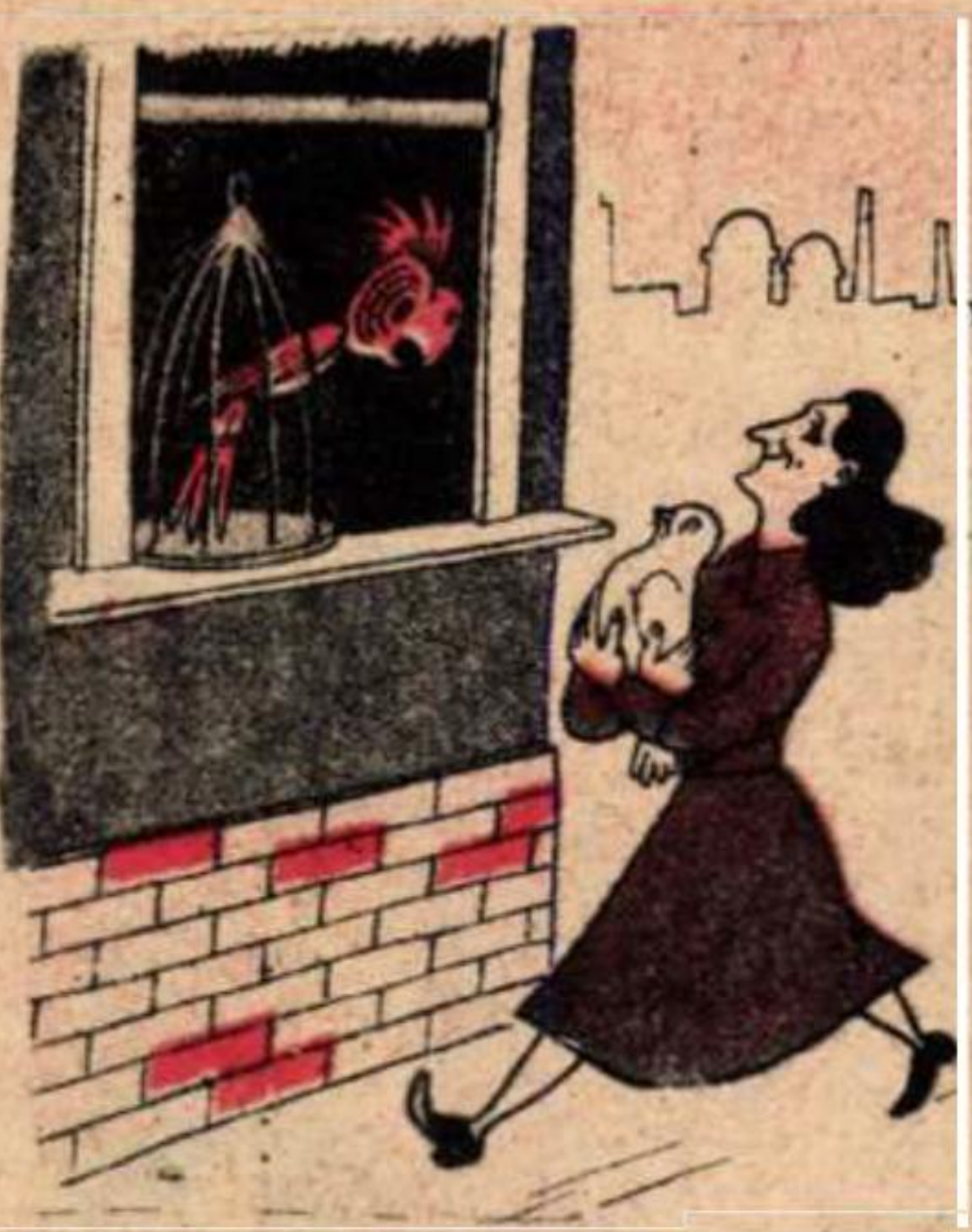

A kohóban gondosan ügyelni kell arra, hogy a gáz ne szivárogjon. A galambok érzékenyek a gázszagra, ezért minden műszakban galambot visznek az üzembe.

Papagáj: „Miklósné, egy szóra! Velem jobban járnának! Én meg is tudnám mondani, hogy veszély van!"

A LÓGOSOK ANKÉTJÁN

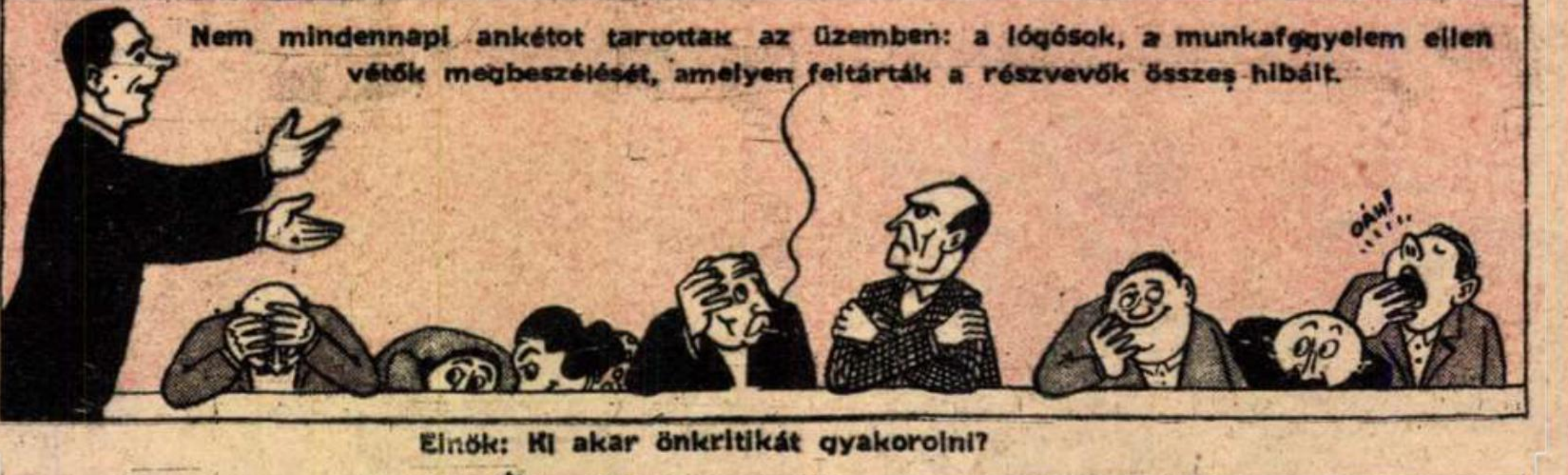

Nem mindennapi ankétot tartottak az üzemben: a lógósok, a munkafegyelem ellen vétők megbeszélését, amelyen feltárták a résztvevők összes hibáit.

Elnök: Ki akar önkritikát gyakorolni?

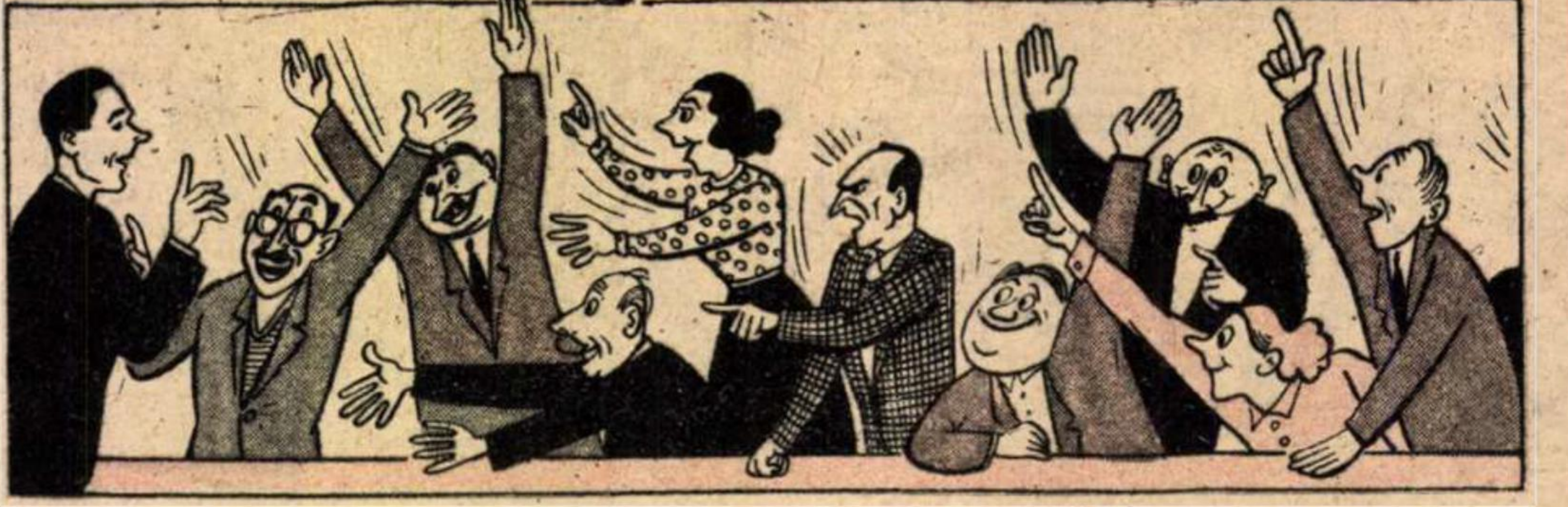

Elnök: Ki akar valamit felhozni mentségére?

A TAKARÍTÓNŐ KALKULÁL

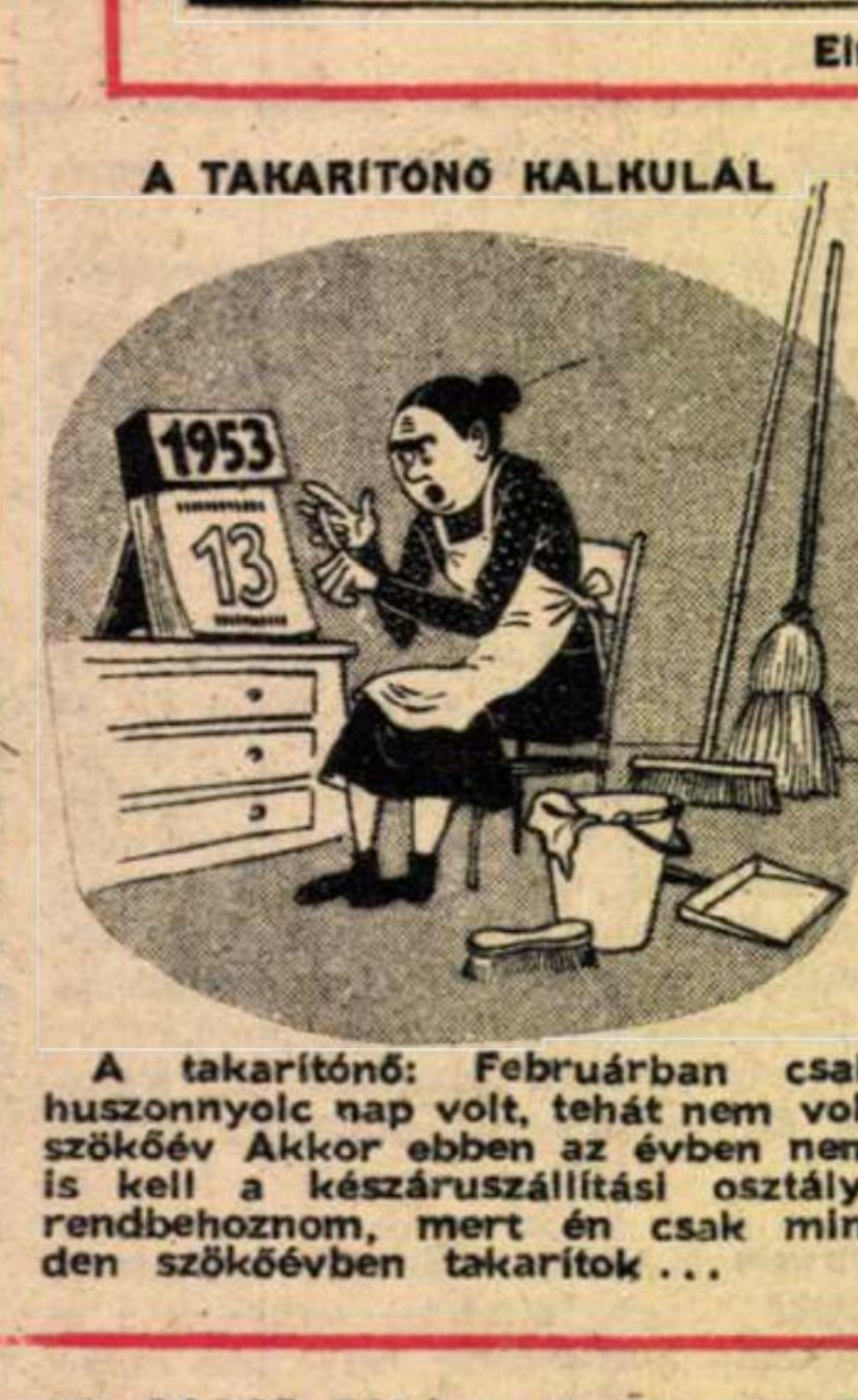

A takarítónő: Februárban csak huszonnyolc nap volt, tehát nem volt szökőév Akkor ebben az évben nem is kell a készáruszállítási osztályt rendbehoznom, mert én csak minden szökőévben takarítok . . .

KÉT NEMKÍVÁNATOS VENDÉG

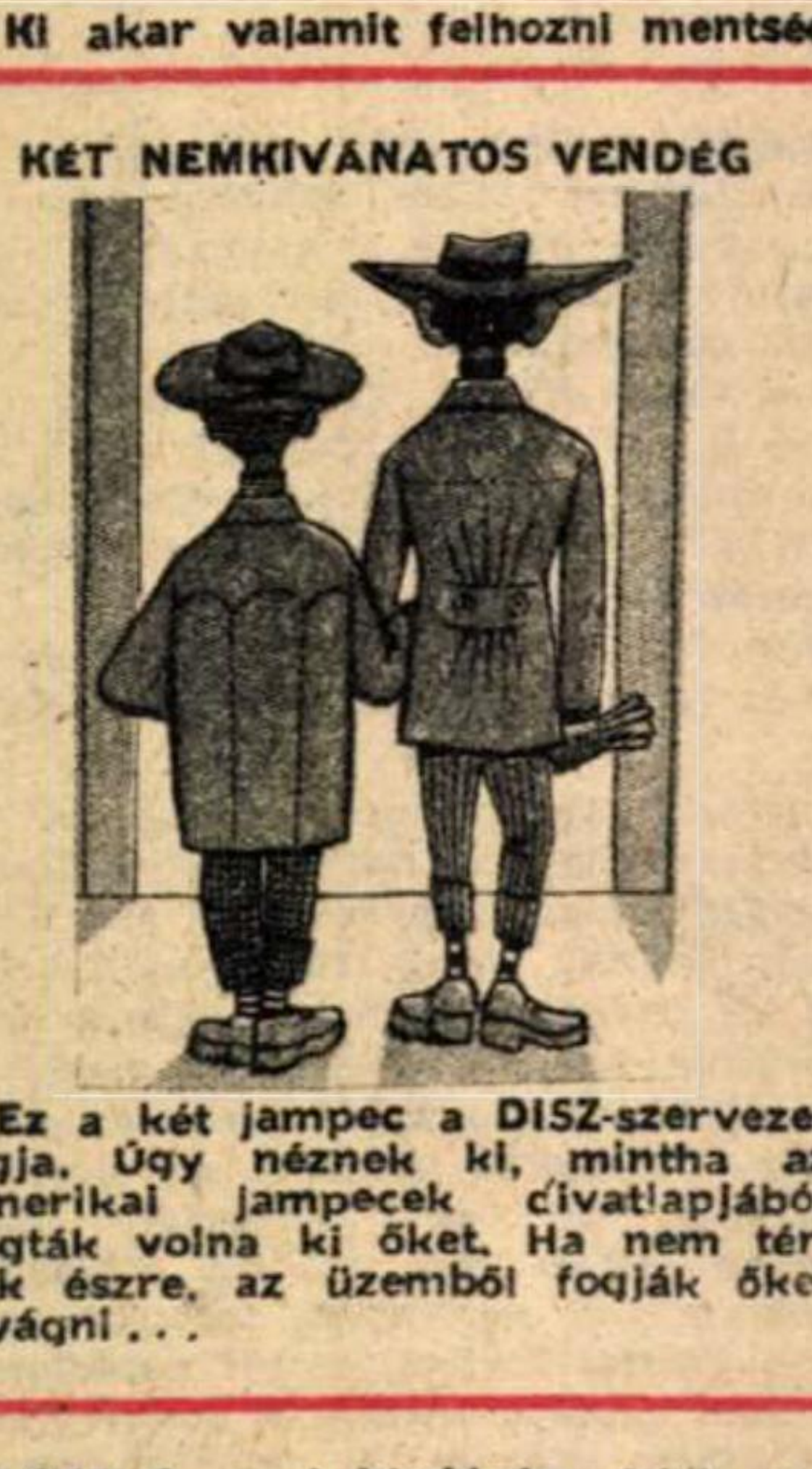

Ez a két jampec a DISZ-szervezet tagja. Úgy néznek ki, mintha az amerikai jampecek divatlapjából vágták volna ki őket. Ha nem térnek észre, az üzemből fogják őket kivágni . . .

A „DIÓSGYŐRI KOHÁSZ"-T SZERKESZTI . . .

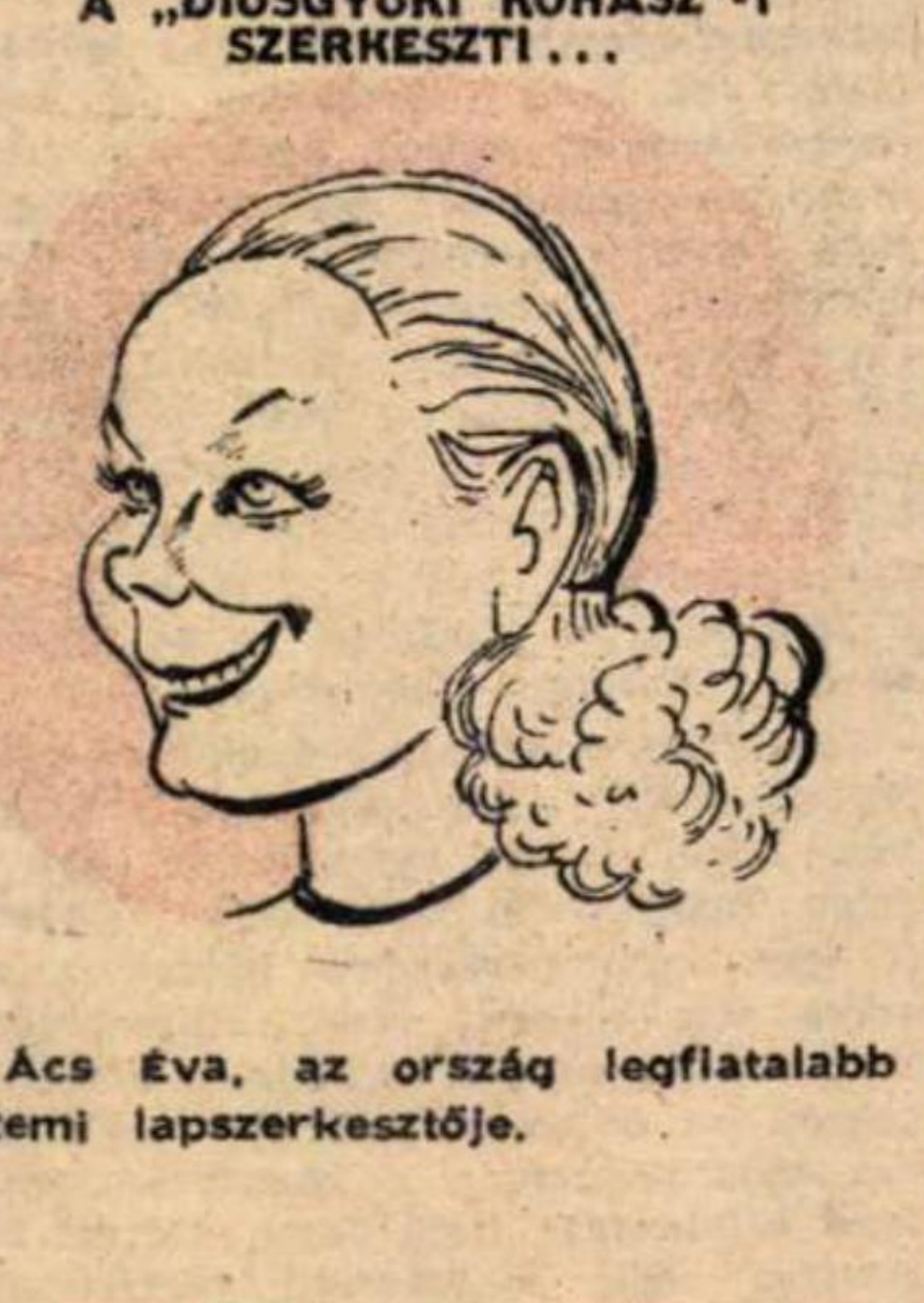

Ács Éva, az ország legfiatalabb üzemi lapszerkesztője.

Diósgyőri lexikon

Juli János: Jó dolgozó, de legutóbb mulasztást követett el. Azzal védekezett, hogy a brigádja gyenge. (A védekezése volt gyenge.)

Futball: Tizennégy csapat küzd az üzemközti bajnokságért. Góllövési tervüket máris túlteljesítették.

Kooperáció: Ami nincs meg mindig a beruházási igazgatóság és a Martin között.

Kosler Árpád: A jó dolgozók sorába tartozik, de nemrég munkakiesést okozott. Kijelentette, hogy a görgő a hibás. (Pedig ő volt a hibás . . .)

Kugler Lajos: Kossuth-díjas előhengerész. Április 4-re harminc tonna többlethengerlést vállalt, de ez a többlet már február 20-án több lett . . .

Munkafegyelem: A későnjövők a villamostól nagy iramban rohannak a blokkóra felé. Így legfeljebb néhány percet hoznak be, de a tervlemaradást nem . . .

Ózd: Az állandó versenytárs! Még vezet, de nem sokáig — mondják Diósgyőrött.

Szalma: Az építkezési dolgozók szálláshelyén féléve nem cserélték ki a szalmát. Ígérték, de ez csak üres szalmacséplés volt.

Technológiai osztály: Igyekszik kioperálni a hibákat és bízik abban, hogy az operáció után minden üzem között kooperáció lesz.

Találós kérdések

— Hol dobálóznak húszforintosokkal?

— A Martin-kemencék javításánál, ahol a radex-téglák összetört halmazát látni. Egyes dolgozók nem gondolnak arra, hogy a dobálásnál összetörik a húszforintos radextégla.

•

— Mindig hasznos az, ha az elektroacélmű dolgozói a dugó párosítását gyorsabban végzik?

— Nem, mert a dugó helytelen „pászítása" következtében sok tonna acél elfolyik és ilyenkor bizony érvényesül a régi mondás: „Többe kerül a leves, mint a hús".

•

— Miért lehetett olyan ritkán látni a műszaki vezetőket a nagyolvasztó gyárrészlegnél?

— Mert értekezleten voltak.

— És miért nem mentek értekezlet után a gyárrészleghez?

— Mert újabb értekezlet kezdődött . . .

Friss csapolás

Papp Dániel öntőcsarnokmester náthás lett, estére belázasodott, de reggelre 37,5-re csökkent a láza. Ez nem láz — gondolta — és a Martinba ment. Csak a munka lázát érezte, a „másikat" nem. Délfelé többen érdeklődtek hogyléte felől.

— Jól vagyok, semmi bajom — hangzott a válasz.

Egyik társa Papp homlokára tette a kezét.

— Még van egy pici láza, 37 fok lehet . . .

Papp gondosan figyelte a friss csapolást, az üstből kifolyó izzó folyékony vasat és csak az utolsó szavakra figyelt fel:

— Mit beszélsz? 37 fok? Legalább 1560 fok! De lehet, hogy 1620!

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA.** — Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ.** — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség. VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon. 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda. V., Honvéd-utca 10. — Felelős vezető Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 257.000.